

Jungfrun

Jungfrun

eller

"Det försmädliga fruntimret"

komed i tre scener

av

Christian Lanciai.

personerna:

Hugo, värdshusvärd
Ingrid, hans hustru
Malin, hennes brorsdotter

gänget:

Tom
Kapten Krokben
Kanaljen
Råttan
Beckbyxa
Svartöga
Slim
Burken

Pastor Grön
Baron von Fnaskenfeldt
Fru Plutt, pastor Gröns hushållerska
Franska Horan

Scenen föreställer ett värdshus vid den nordbohuslänska kusten någon gång på 1820-talet.
Andra scenen föreställer traktens prästgård sex månader efter den första.
Därefter ses vi igen i värdshuset.

Copyright © Christian Lanciai 1991

Några tips om karaktärerna.

Hugo är en stor och muskulös svartmuskig karl som vem som helst skulle kunna frukta. Hans hustru Ingrid är en till likgiltighet och personlig bankrutt kuschad obotligt förpint kvinna. Malin har mörkt hår som inte går längre än till nacken. Hemskast i Gänget är Beckbyxa och Svartöga: de kan i princip utspökas hur rysligt som helst. Kapten Krokben går illa med käpp. Burken är ganska liten och oansenlig: en misslyckad strunt. Pastor Grön är äldst av alla: vithårig, mild och sävlig. Både Plutt och baronen är fetlagda, baronen dessutom stor till växten. Mest praktfull och färgstark till det yttre av alla är dock franska horan, som är nästan som en zigenerska.

Jungfrun

eller

Det försmädliga fruntimret

Scen 1. Inne i värdshuset. Storm och mörker utanför.

Ingrid (sitter vid en brasa och syr) Vilket förskräckligt väder!

Hugo (sitter vid fönstret och röker) Håll käften, satmara!

Ingrid Hoppas att ingen är ute och reser i ett sådant väder.

Hugo Håll käften, käring! Jag tänker.

Ingrid Vad tänker du på?

Hugo (tankfullt) På alla dem som är ute och reser i ett sådant väder.

Ingrid Då kan alltså även du ha medmänskliga tankar.

Hugo (tar ut pipan och spottar) Vad fan vet du om det?

Ingrid (suckar) Jag bara hoppades.

Hugo (återtär rökandet) Hoppas kan man ju alltid. Bara du inte tror något är allting bra.

Ingrid (suckar) Jag slutade tro för länge sedan. Hoppet är det sista jag har kvar.

Hugo Och vad fan har du att hoppas på egentligen, käring?

Ingrid Att allt inte är så hopplöst som det kanske ändå är.

Hugo (lakoniskt) Äntligen börjar du bli realistisk, käringjäväl.

(Det knackar ivrigt på dörren.)

Vem fan vågar sig hit så här dags?

Ingrid Öppna, Hugo. Det kan vara från byn.

Hugo Aldrig i livet. Det är någon fylltratt som gått vilse. *(går ut och öppnar.)*

(Stormen viner in. Man ser ej personen som knackat. Hugo ryter.)

Dra för fan i våld, din ohängda tattare! *(smäller igen dörren.)*

Ingrid Vem var det?

Hugo En tatterslinka.

Ingrid Såg du inte vem det var?

Hugo Har aldrig sett henne förut. En främling. Säkert en tatterska.

(Det knackar igen ännu ivrigare.)

Ingrid Hon tycks ändå mena allvar.

Hugo Här släpps inga främlingar eller tiggare eller tattare in!

Ingrid Men om det var en kvinna.... *(går och öppnar)*

(till den som står utanför) Vad vill ni?

Malin Faster! *(rusar in, omfamnar frun och släpper sitt lilla bagage på golvet.)*

Ingrid Men det är ju Malin!

Malin (gråter i fasterns famn) Ja! (Fastern försöker trösta henne.)

Hugo Vad gör det flickkräket här?

Ingrid (omfamnande Malin, till mannen) Vad som än fört henne hit så kan vi inte köra bort henne.

Hugo Inte det? Se på henne! Hennes kläder är trasiga. Ett knyte är hela hennes bagage, och inte ser hon särskilt vårdad ut heller! Jag kan slå vad om att hon blivit utkastad hemifrån!

Malin (genom tårar) Faster, pappa är död!

Ingrid Har han dött! Vad säger du, flicka?

Malin (lösger sig från omfamningen och ser på fastern) Han omkom i en sjöolycka för tre veckor sedan. Det visade sig att han hade skulder. De tog allt ifrån oss!

(omfamnar fastern igen och gråter.)

Hugo Det tror jag det att han hade skulder, så som han söp! En sjöolycka, säger hon! Det tror jag det, att lotsen var onykter när han skulle mellan skären!

Ingrid Vad hände, mitt barn?

Malin Han var med och försökte rädda överlevande från ett vrak när masten kom ner och träffade honom i huvudet.

Hugo Att rädda överlevande från vrak är det dummaste man kan göra.

Ingrid (hårt) Tänk tyst, Hugo!

Hugo Jag är väl realist? Hade din bror lämnat vraket i fred hade han levat, och vi hade sluppit få flickstackarn hit på besök! Hur länge ämnar hon stanna? Livet ut, kanske?

Ingrid Hon är min brorsdotter, Hugo.

Hugo Bevisa det!

Ingrid Och min enda yngre släkting. Hon var min enda brors enda barn.

Hugo Konstigt att han fick något barn, så som han söp. Och hans fru var inte sämre hon. De söp så friskt att det förefaller mera troligt att de pissade på varandra än att de faktiskt pippade.

Ingrid (resignerat) Tyst, Hugo. (till Malin) Bry dig inte om honom, mitt barn. Hans språk är bara så ovärdat.

Malin Jag är van, faster.

Ingrid Naturligtvis får du stanna hos oss tills vidare.

Malin Tack, faster. Jag kan gärna hjälpa till om jag får.

Hugo Ha! Hjälpa till med vad? Här finns bara uppgifter som kräver män!

Malin Jag kan alltid diska och städa och laga mat.

Hugo Det kan din faster göra.

Malin Men har ni inte ett värdshus? Gäster kräver väl att man sköter om dem?

Hugo Sköt du ditt, flicka lilla, och håll dig undan bara, så gör du minst skada.

Malin Vad menar han?

Ingrid Vi har inga gäster för närvarande, Malin.

Malin Och varför inte det?

Hugo Fråga inte så dumt. Här ställs för övrigt inga frågor. Lär dig det, barn. Visa henne till hennes rum, Ingrid. Hon kan få det lilla rummet längst bort i korridoren.

Ingrid Ja, Hugo.

Malin (konfunderad) Men varför har ni inga gäster?

Hugo (arg) Håll käften, slyna!

Malin Kusken i droskan var också mycket konstig. När jag sade vart jag skulle sade han att dit reser aldrig någon, och han ville nästan inte stanna vid ert värdshus. Varför har ert värdshus fått så dåligt rykte?

Hugo Håll snattran innan jag täpper till käften på dig med våld, eller jag kör ner alla tänderna i halsen på dig!

Ingrid Malin, det är bäst att vi går. Ju förr du lär dig att tiga här, desto bättre.

Malin Men vad finns det att tuga om?
Ingrid (med en blick mot Hugo) Det är det nog bäst att ingen annan än din nya husbonde här vet.
Hugo Lär dig det, flicka. Lämna allt åt mig. Sticker du näsan i blöt drunknar du bara, som din farsa.
Malin Han drunknade inte. Han fick skallen krossad.
Hugo Före det drunknade han i sprit, så sant som jag lever.
Malin (sårad) Han var en hederlig man!
Hugo Är inte jag det då?
Malin (osäker) Det vet jag ingenting om.
Hugo (säker) Fortsätt med det. Far iväg, käringluder!
Malin (till Ingrid) Är han alltid sådan?
Ingrid För det mesta. Men låt honom vara. Han menar inget illa så länge han bara pratar styggt.
Hugo Ge er iväg nu, kossor, och gå och lägg er båda två! Jag väntar besök!
Ingrid Ja, Hugo. *(leder ut Malin)*
Hugo (ensam) Fan också! Att hon skulle komma just nu! Just när läget är som känsligast! Fan också! *(avreagerar sig. Tom dyker upp, sticker fram huvudet från en sidodörr.)*
Tom Är kusten klar, chefen?
Hugo Kom in, Tom. Vi har problem.
Tom Säg inte att vi måste göra om alltihop!
Hugo Det är inte det. Vi har för mycket fruntimmer i faggorna.
Tom Fruntimmer! Vad gör väl det? Såna vågar aldrig sticka näsan i blöt.
Hugo De har inte gjort det ännu, men blir de för många kan de komma i vägen och få veta mer än vad som är hälsosamt för dem.
Tom Än sen? Det är deras eget fel i så fall!
Hugo Fruntimmer är inte så lätta att låta försvinna. De märks när de saknas.
Tom Hur många är de?
Hugo Deras antal har fördubblats.
Tom Herre djävlar! Milde himmel! På så kort tid?
Hugo Som om *en* kvinna inte gav oss tillräckligt mycket problem redan. Och så måste det nödvändigt komma en till.
(Ingrid återkommer men ställer sig utom synhåll för karlarna och lyssnar.)
Tom Det är ju för djävligt!
Hugo Säg inte annat.
Tom Kors! Vad ska vi göra?
Hugo Jag vet inte, jag. Till att börja med får vi väl hålla henne sysselsatt. Här finns många golv att skura, fönster att putsa, trasor att lappa och kärler att limma ihop.
Tom Vi kan ju alltid hjälpa till med att söla ner och slå sönder. Men vad är det för ett kvinns?
Hugo Käringens brorsdotter. Hennes far söp ihjäl sig, var skuldsatt över öronen, egendomen rök åt helvete, och så kom flickan tiggande hit till sin enda levande släkting. Och det måste vara just min käring.
Tom Hur gammal är hon?
Hugo Ja, vad kan hon vara? Kanske arton. Högst nitton.
Tom Då ska vi nog klara av henne. Vi är ju femton karlar i gänget.
Hugo (sänker rösten) Tyst. Jag hör frugan snörvla. *(högt)* Kom fram, Ingrid! Stå inte där och lyssna!
Ingrid (kommer fram) Jag stannade bara för att torka mig om näsan. Malin är väl installerad nu.
Hugo Tror du hon klarar av att leva här?

Ingrid Det tror jag nog. Klimatet och människorna är ännu värre norröver var hon kommer ifrån.

Hugo Hon får allt lov att klara sig. Vi kan inte ha några blödiga blöthjärnor här som inte tål strapatser.

Ingrid Hugo, du kan vara säker på att Malin kommer att göra rätt för sig och arbeta som en häst.

Hugo Det är inte det saken gäller. Hon måste sluta ställa dumma frågor.

Ingrid Svara inte på dem då, så tappar hon intresset.

Hugo En så ung skata tappar inte intresset förrän den knyckt ringen. Förr eller senare får hon veta för mycket om oss. Och då måste hon tiga. Förstått? (*gör en gest över halsen.*)

Ingrid Hugo, Malin är en anständig flicka.

Hugo Det hör inte hit. Hennes anständighet får inte bli farlig för oss.

Ingrid Hon blir aldrig farlig för er. Snarare kan flera här bli farliga för henne.

Hugo Det är det vi blir, om hon inte sköter sig.

Ingrid Nog kommer hon att sköta sig alltid.

Tom Gå hem och sköt sig, som doktorn sa till brännvinssjälvförbrännaren, varpå han tog doktorn på orden och gick hem och sköt sig. Vi kan nog sköta henne om hon inte själv kan klara av det.

Ingrid Hon kan nog sköta sig själv, Tom.

Hugo Ut med dig nu i stället, Ingrid. Jag väntar de andra grabbarna hit när som helst, och vi ska prata affärer.

Ingrid (van) Ja, Hugo. (*går*)

Tom Man börjar nästan bli nyfiken på det lilla flickebarnet.

Hugo Bli inte för nyfiken bara, Tom. Sköt dina egna affärer.

Tom Bara om hon sköter sina.

Hugo Var lugn. Jag ska nog hålla henne på mattan. Annars.... (*gör gesten mot halsen.*)

Tom Vi har alltid litat på dig, chefen.

Hugo Det är nog bäst för er själva, det.

Tom Nu hör jag grabbarna komma. (*buller och sorl utanför*)

Kaptan Krokben (kommer in först, slänger upp dörren, och de andra i gänget kommer indrällande efter honom) Fram med spriten, din förtorkade kålsupare!

Hugo Håll käften och sitt ner, ditt uppstoppade fnaskarsel. Du behöver ingen grogg idag. Du är ju asfull redan!

Krokben Vad pratar du för smörja, din imbecilla torskbacill! Jag har ju bara gått och törstat ihjäl hela dagen!

Hugo Du dillar som du tänker, ditt moshuvud. Drack du inte upp hela Franska Horans spritkök i morse kanske?

Krokben Du håller tassarna borta från min hertiginna!

Hugo Det är jag i så fall den enda i bygden som gör. Hon får ju kunder ända från Spanien och Skottland, och allt vad du vill ha av henne är hennes sprit!

Krokben Jag törstar! Ge mig en konjak!

Hugo Här ska vi inte spilla tid med att sörpla sprit i onödan som du bara spiller ut på bänken, din fjant, om du inte först hinner ut och spyr! Ni är inte här för att rumla och drumla, era torskpaddor! Vi är här för att prata affärer!

Kanaljen Vad är det för ett nytt kvinns du hämtat in i huset, chefen?

Hugo Vad vet du om det?

Kanaljen Hela bygden talar om jantan som prompt skulle till just hela kustens ruffigaste värdshus och bo där.

Hugo Håll dig till Franska Horan och lämna mina damer i fred!

Krokben Franska Horan är min! Hämta sprit åt mig, för fan, eller jag slår sönder kåken och sätter eld på den som fnöske!

Hugo Langa hit lite genever, Råttan, så att vi får ordning på den där skithögen!

(Råttan kastar över en butelj genever från disken.)

Krokben Skithög eller inte så är Franska Horan min! *(dricker)*

Hugo Ja, ja. Till saken.

Kanaljen Jag måste ha svar på min fråga.

Hugo Du har ingen talan, Kanaljen.

Kanaljen Jag vill ändå veta vem jungfrun är.

Hugo Hur vet du att hon är jungfru?

Kanaljen Ingen vet att hon är det.

Råttan Kanaljen har rätt, chefen. Hon har kommit hit, och hon bor här. Vi måste veta var vi har henne.

Hugo Hon är en släkting.

Kanaljen Till vem?

Hugo Hon är enda dottern till min nyss avlidne svåger.

Råttan Lotsen?

Hugo Ja. Han var med om ett sjöslag för mycket.

Kanaljen Det brukar lotsar vara.

Beckbyxa Nåväl, nu vet vi vem hon är. Till saken!

Krokben Du behöver inte lukta illa och snora över mig för det, din flåsbabian! Gå bort från mig om du ska drägla!

Beckbyxa Ska du säga, som bara dricker själv och aldrig bjuder! Vilket slöseri! Och spiller gör han också! Gå hem om du inte kan hålla vällingen på tallriken, din sjösjuka marulk!

Svartöga (med lapp för ögat) Ska bara han få dricka och ingen annan?

Hugo Vi har inte haft något tillskott i lagret på länge, gossar. Vi måste hålla spritkonsumtionen nere.

Krokben Hör så han gycklar, den snålvargen! Hans blåa dunster stinker ända över oceanen!

Hugo *(inser att det inte lönar sig)* Du vet var allting finns, Råttan. Servera laget runt, så att vi äntligen kan bli seriösa sedan.

(Råttan öppnar en lucka och börjar langa runt renat brännvin. Stämningen stiger genast i sällskapet, alla blir entusiastiska och glada och hjärtliga, och snart är var och en tillfreds med sin egen flaska.)

Kanaljen Det här är livet, farsan! Vad blir vårt nästa storkap?

Hugo Jag har inte alla detaljer klara än. Men tidpunkten är klar. Det blir på onsdag kväll efter klockan sju på kvällen.

Krokben Sa du på kvällen?

Beckbyxa Det är bara om två dagar.

Hugo Ta det lugnt. Allt hinner ordna sig.

Slim Så har vi den ekonomiska detaljen. Kommer allt att ordna sig på den punkten också, kapten Hugo, liksom förra gången, så att du tar nio tiondelar och vi får en?

Hugo Jag har mina uppdragsgivare. De måste få hälften. Annars skulle ingen av oss få något. Sedan tar jag hälften av vad som blir kvar. Annars skulle verksamheten inte kunna fortsätta, och jag skulle nödgas stänga värdshuset. Det betyder att ni får en hel fjärdedel.

Slim Varför får vi inte en hel fjärdedel då?

Hugo Det fick ni sist.

Slim Vart tog i så fall tre femtedelar av den fjärdedelen vägen? Det skulle jag vilja veta!

Krokben Era satans förskingrare, ni är skurkar allihop, och så vill ni veta vem av er som inte är hederlig. Vilken dubbelmoral!

Råttan Om jag får uttrycka mina misstankar i en viss riktning....

Beckbyxa Tala, Råttan!

Råttan Hur pålitlig är egentligen den där gröngölingen där? (*pekar på Burken.*)
 Ingenting försvann för oss innan han kom in i bilden, och han fick en stund vakta rovet ensam.

Hugo Burken, du är misstänkt. Försvara dig.

Burken (stammar) Jag är oskyldig.

Råttan Hur oskyldig då?

Burken (stammar) Jag fick till och med avstå från allt som jag skulle ha fått bara för att jag var ny.

Råttan Titta på honom! Han skakar! Han rodnar! Han stammar! Han skäms! Han kan inte försvara sig!

Beckbyxa Häng honom genast!

Svartöga Vi röstar för att han är skyldig!

Kanaljen Häng honom långsamt!

(*Malin inkommer men håller sig utom synhåll för karlarna och lyssnar och följer med.*)

Burken Men vad har jag då gjort! Jag har ju inte gjort något! Jag är oskyldig! Vad har ni för bevis?

Beckbyxa Det är just det som är problemet, herrn. Du är oskyldig. Du har inget gjort. Du är den enda av oss som har rena händer. (*till de andra*) När vi senast gjorde en affär var han den ende som inte fläckade sina händer med mord och död. Jag såg det nog! Fegt höll han sig undan och nöjde sig med att bära. Han är ung. Han är grön. Det spelar ingen roll om han har förskingrat eller inte. Han är inte en av oss!

flera Han är inte en av oss!

Krokben Sakta i backarna! (*reser sig långsamt. Alla väntar på vad han ska säga. När han äntligen öppnar munnen är det för ett gravitetiskt:*) Ra-ap!
 (*ställer ifrån sig flaskan*) Såja. Fin genever det här. Mina herrar, jag måste erinra om en vansklig omständighet. Om vi hänger en oskyldig kan vi få rättvisan på oss.

Beckbyxa Hör på den! Han varnar oss för att ta lagen i egna händer! Och vad har du sysslat med i hela ditt liv? Broderi och sömnad? Vad tror du vi har sysslat med i hela vårt liv? Vill du inbilla oss att vi är ena mammans gossar som bör vara heliga? (*allmänt sorl av löje.*)

Krokben (slår med sin käpp i bordet) Tystnad! Vad fan tror ni jag talar om? Tror ni det rör en enda kronofogde i ryggen om vi smugglar och stjälar, plundrar och mördar? Det är ju vårt yrke! Jag talar inte nu om våra hederliga dagsverken. Det tror fan det att vi riskerar våra nackar i hela vårt liv för att vi har följt vår heliga kallelse till ett äventyrligt liv, men att hänga en pojkvasker bara för att hans enda brott är oskuld är en annan sak. Om vi gör en sådan sak och här mitt i nejdens berömdaste värdshus så kommer det att bli omtalat!

flera (om varandra, muntert) Nejdens berömdaste värdshus! Jo, jag tackar! Han tror väl det här rucklet är hela världens navel!

Krokben Vad säger kapten Hugo själv om saken? Ingrid och avstyr dårskapen, för helvete!

Hugo (slår ut med handen) Vi har inte tvekat inför att slakta oskyldigare barn än honom.

Krokben Det var å yrkets vägnar, din hönshjärna! Vårt yrke och vår utkomst är inte beroende av en feg stackares död!

Råttan Han kan vara spion.

Beckbyxa Pengar har bara börjat fattas sedan han kom in i bilden.

Svartöga Han var en utböling från början. Vi borde aldrig ha tagit in honom. Vad fan vet vi om honom egentligen?

Kanaljen Ja, vad fan vet vi om dig egentligen, din tafatte blekfis?

Hugo Burken, man har bett dig försvara dig. Var så god och tala.

Burken (träder ut på golvet, stammade) Var ska jag börja? Jag är bara ett stackars fattigt hittebarn. Från början pryglades jag av min fosterfar till att gå och tigga, och det var

det enda han lyckades lära mig innan han söp ihjäl sig. Sedan blev jag dräng och pryglades nästan ihjäl av husbond och fick bara ligga hos svinen. Där fick jag loppor och löss, och sedan dess har jag aldrig kunnat bli ren mera. Vad är det mera? Jo, Franska Horan föreslog att jag skulle ta hyra hos er.

Krokben Vad säger du, din förpestade loppocirkus? Har du också varit på hennes nåd Franska Horan, som bara tillhör mig? (*högtidligt*) Min son, du är förlorad. (*till de andra*) Häng honom omedelbart!

Råttan Till verket, gossar! (*Jublande skrider alla till verket och får en rännsnara om nacken på Burken. Andra ändan kastar de upp över en bjälke.*)

Kanaljen Vi behöver ingen stol! Hissa upp honom långsamt, så får vi se honom sprattla ihjäl sig!

Hugo Höga herrar kräver höga nöjen.

Malin (störtar fram) Nej! (*Alla kommer av sig.*)

Hugo (efter en paus) Var kom du ifrån, min sköna?

Malin Ni mördar inte en oskyldig här under det tak som även jag bor under!

Hugo Och hur vet du att han är så oskyldig?

Malin Jag har stått här och hört på hela processen!

Krokben (tar tag i genevern och sätter sig igen.) (för sig själv:) Komplikationer på resan till följd av ändrade väderleksförhållanden, vindkantring och motvind. Hej och hå! (*dricker*)

Kanaljen Burken, du tycks ha fått en advokat.

Burken (lättad) Och vilken advokat!

Hugo Hör nu här, min sköna! Lagg dig inte i desperata mäns affärer!

Malin Ni är verkligen desperata om ni ämnar hänga en oskyldig man bara för att han är oskyldig.

Beckbyxa (tränger sig fram) Hör nu här, flicka lilla! Vi har vår egen lagstiftning, och enligt våra lagar är det grövsta tänkbara brott att vara oskyldig!

Malin I så fall är era lagar kriminella.

Svartöga (stegar fram) Hör nu här, lilla fröken fin! Vi lever ett fritt liv enligt oskrivna lagar, och efter de lagarna måste den här kelgrisen likvideras!

Malin Oskrivna lagar som inte finns nedskrivna har ingen laglig giltighet inför lagen. (*flera vill uppträda hotfullt mot henne.*)

Krokben (reser sig och ingriper) Ni pratar bara skit allihop, era igenkorkade rötägg! Fattar ni inte att den här jäntan bara är ett kvinns som därför inte kan förstå hur vi tänker?

Råttan Filosofen har ordet. Menar kapten Krokben, att flickan lever i en annan dimension och att vi och hon därför aldrig kan förstå varandra kanske?

Krokben Du tog ordet ur munnen på mig, din överkvalificerade papegoja! Hör nu här, fröken. Vi lever ett fritt liv bortom lag och samhälle. Det kan hon aldrig begripa. Vi är otidsenliga anakronismer som gör vad fan som behagar oss! Vi struntar i hennes lagar och fina fasoner! Om vi hänger den här slashasen för att han torskar på våra madamer så är vi i vår fulla rätt att göra det! Vi är gentlemän, och om vad han har gjort mot mig är bara en sak att säga, nämligen, att så gör man inte mot en kompis!

Kanaljen Häng förrädaren!

många Häng förrädaren!

Malin Vänta litet! Burken! Hör på här! Är det sant att du tagit den här gentlemannens kvinna ifrån honom?

Burken Jag skulle inte ens vilja ta i henne med en tång.

Krokben Men, vid alla skenheliga helgon, den här åderförkalkade dumburken sade ju själv att han låg med Franska Horan....

Burken Nej, jag låg bara med svinen! Men Franska Horan tyckte att jag skulle passa bra i ert sällskap.

Krokben Och vad fan gjorde du hos min Franska Hora då?
Burken Hon gav mig en slant när hon kom förbi mig där jag stod och tiggde på torget.
Krokben Var det allt?
Burken Och så rekommenderade hon mig till er.
Malin Och en sådan menlös stackare vill ni hänga bara för att han är oskyldig!
Hugo Vad vi sysslar med har du ingenting med att göra, min sköna. Om vi hänger den här kraken eller inte så skall du bara vända ryggen till och strunta i saken!
Svartöga Just det! Blanda sig inte i andras affärer!
Malin Jag försökte bara hjälpa er. Var det inte Kapten Krokben själv som sade, att om man hängde en oskyldig man här i värdshuset så skulle det väcka större rabalder än om man plundrade och mördade längs hela kusten?
Krokben Jag tvår mina händer. (*dricker*)
Hugo Och vad fan angår det dig, fröken näsvis?
Malin Det lönar sig knappast att hänga en oskyldig om ni alla därför sedan blir hängda.
Hugo Menar du att du skulle tjalla?
Malin Som kapten Krokben sa, i ett värdshus finns det alltid vittnen.
Krokben (sitter och dricker) Står det inte i själva Den Heliga Skrift: "Dömen, på det att ni icke själva må bli dömda"?
Hugo Håll klaffen, ditt sviskonhuvud!
Krokben (lugnt) Han talar som han har förstånd till, han, värdshusvärden, som inte ens har ett russin i sitt värdshus. Hej och hå! (*dricker*)
Hugo Hör nu på, min unga fröken. Jag struntar fullkomligt i vem du är. Det spelar ingen roll hur mycket släkt du är med min ohängda fru. Men du blandar dig inte i mitt värdshus angelägenheter!
Krokben Det betyder, fröken, att ni inte får skaffa honom russin och sviskon hur mycket han än saknar det.
Hugo Håll käften!
Krokben (artigt) Tack detsamma!
Hugo Hör nu på, fröken Malin! Här är ett band av idel desperata män. Du har ingen chans mot en enda av dem om någon av dem skulle önska företa sig någonting mot dig. Så håll dig undan! Göm dig på loftet som din faster, för ditt eget bästa!
Malin Första karl som rör mig får en stekpanna i skallen.
Krokben Här behövs inga stekpannor. Baksmällor har vi alltid nog av ändå.
Hugo (till Malin) Du har stört oss tillräckligt! Gå!
Malin Och hur blir det med Burken?
Hugo (dumt) Vilken burk?
Malin Han där som ni skulle hänga till ert eget fördärv?
Hugo (får en oroad blick) Se inte på mig så där, flicka.
Malin Hur skulle jag väl annars se på dig?
Hugo Du ser på mig med din faders ögon!
Malin Är det så konstigt då? Jag är ju hans dotter.
Hugo (ifrån sig) Försvinn! Ge er av allihop! Kom, allesammans! Låt oss gå! (*störtar ut*)
Kanaljen (till Råttan) Vad går det åt honom?
Råttan Han fick någonting i blicken.
Tom Ett av hans gamla spöken.
Råttan Han behöver nog en sup. (*tar en flaska, går ut med Kanaljen och sist efter de andra. Krokben blir sittande kvar.*)
Burken (fortfarande med snaran om halsen) Ni har räddat mig.
Malin Inte alls. Och det var kanske bara för tillfället.
Krokben Ta av dig kragen, pojke, innan de frestas till att hänga dig på nytt.

Burken (befriar sig från repet och snaran) Ska ni inte följa efter de andra, kapten Krokben?

Krokben Jag har lite kvar i flaskan ännu. Låt mig inte störa er, små turturbarn. *(dricker)*

Malin (till Burken) Det är bäst att ni flyr och lämnar bygden.

Burken Omöjligt. De skulle sätta efter mig och hinna upp mig. I det här yrket finns det bara ett brott, och det är att svika sina yrkesbröder.

Malin Vad är det då för yrke ni har?

Krokben Säg det inte till henne, broder. Hon skulle bara dåna. Inte ens värdshusvärdens fru har någonsin tålt höra talas om det.

Malin Är det så fruktansvärt?

Krokben Låt oss nöja oss med att säga, att det inte är något yrke för kvinnor. Sov så gott, mina turturbarn. *(slänger flaskan och går ut efter resten av gänget.)*

Burken Puh! Äntligen!

Malin Vad är det för hemligheter som ni har?

Burken Jag har ingenting med dom andra att göra. Jag står utanför allt vad de gör. Tro mig.

Malin Vad gör de då?

Burken Det är det jag är här för att samla bevis för. Men det är för tidigt ännu.

Malin Vem är ni?

Burken (ställer sig i givakt och gör honnör) Löjtnant Rustan Dristig i hans majestäts kungliga flotta, till er tjänst, fröken! *(gör en chevaleresk komplimang.)*

Malin Då var allt det där pratet om svin och tiggarskap....

Burken Bara en skröna som täckmantel, fröken.

Malin Men vad gör ni då här?

Burken Jag har skickats ut inkognito för att om möjligt ta reda på omständigheterna kring vissa brott som har begåtts här längs kusten....

Malin Av farbror Hugo och hans gäng?

Burken Troligen. Men ni är nu den enda som känner till min verkliga identitet. För de andra måste jag förbli Burken.

Malin Då var ni verkligen en spion.

Burken Ja, på den punkten hade de andra rätt.

Malin Dock var inte jag den enda som räddade ert liv.

Burken Vem gjorde det annars?

Malin Den förste som ingrep var kapten Krokben.

Burken Inget kan rädda honom om han är lika skyldig som de andra.

Malin Han har ändå räddat ert liv.

Burken Det hade inte gått utan er hjälp.

Ingrid (inkommer) Var är Hugo?

Malin Jag vet inte. Han gick ut med de andra.

Ingrid Och vad gör du ensam här med den där karlen?

Burken Ack, frun, hon har just räddat mitt liv! Mina stora kolleger försökte just hänga mig för att jag arbetat så dåligt, när den här unga ängeln modigt ingrep och räddade mitt liv.

Ingrid Vad skulle det vara bra för?

Malin Vad menar du, faster?

Ingrid En mindre är alltid värt besväret.

Malin Han är dock en människa.

Ingrid Inte desto mindre är han en av dem. Och du blir det också om du hjälper dem fler gånger. Enda sättet att bekämpa deras verksamhet är att låta dem mörda varandra, vilket de gör med jämna mellanrum.

Malin Vad vet du om deras verksamhet?

Ingrid För mycket. Och du vet redan mer än vad som är hälsosamt för dig. Gå och lägg dig.

Hugo (kommer brötande in med de andra) Vi har kommit överens om att ge dig en chans, *Burken*, men bara en! Om du inte håller provet är det slut med dig sedan!

Burken Vad vill ni att jag ska göra?

Hugo Du ska själv vara med nästa gång.

Burken Och göra vad då?

Hugo Det får du se då.

Krokben Men inte i damernas åsyn.

Ingrid Det hoppas jag verkligen.

Krokben (chevalereskt) Ni kan vara lugn, madame.

Ingrid Hur mår er Franska Hora, kapten *Krokben*?

Krokben Ack, hon lider ännu av sin franska sjuka, men annars är hon fortfarande nummer ett, madame.

Ingrid Det gläder mig att höra. Hälsa henne gärna från mig.

Krokben Det skall bli mig ett sant nöje, madame.

Beckbyxa Stå inte där och gör dig till som en premiärminister i trikåer, din föräldrade taskspelare! Vi måste göra affärer!

Svartöga Kvinnorna ut!

Ingrid (tar till sig Malin) Kom, mitt barn. *(de går ut tillsammans.)*

Krokben Till saken! Var är spriten? *(Karlarna slår sig ner omkring bordet till allvarligt rådslag.)*

Svartöga Din förtappade alkoholist, har du då aldrig något vettigare att säga än att bara skryta med dina synder?

Krokben (höjer käppen, indignerad) Synd? Kallar du den heligaste av alla altartjänster för synd, ditt uttorkade marsvin?

Råttan Kallar du det för altartjänst att dricka sprit?

Krokben Nej, men att dricka alkohol. Inbillar du dig kanske att Jesus bjöd sina lärjungar på alkoholfritt?

Beckbyxa (slår näven i bordet) Till saken!

Krokben Saken är den att jag är törstig!

Hugo Behärska dig, kapten *Krokben*, för en gångs skull, nu när det gäller allvar.

Krokben Liv och blod! Finns det någonting allvarligare i världen än alkoholens evigt ofrånkomliga nödvändighet?

Kanaljen Ta det inte så allvarligt, kapten *Krokben*.

Krokben Skulle jag inte ta det allvarligt? Det är ju det jag gör!

Burken Lugn, mina herrar, lugn!

Beckbyxa Till saken!

Krokben Håll käften! *(Det knackar försynt på dörren. Alla blir mycket förskräckta.)*

Svartöga Vem fan är det?

Krokben Femton gaster ur död mans kista! Hjälp! *(dyker under bordet)*

Hugo Vem fan vågar störa oss så här sent?

Beckbyxa Och just när vi höll på att komma till saken!

Hugo Öppna dörren, *Burken*!

Burken Ska jag?

Kanaljen Ja, för fan! Du är ju den enda som vågar!

Svartöga Ingen vågar komma hit så här sent utom osaliga lik.

(Dörren öppnas försiktigt till synes av sig själv medan gänget gastkramade stirrar därpå. Pastor Grön kommer in och tar av sig hatten.)

Pastor Grön (mjukt) Ursäkta mig. Stör jag?

Hugo (reser sig) Inte alls, pastorn! Kom in, kom in!

Grön Jo, jag kommer alldeles bestämt och stör mitt i en seriös konferens. Ursäkta mig så väldigt mycket! (*ser att någon är under bordet*) Har ni supit någon under bordet?

Hugo Inte alls, pastorn. Det är bara kapten Krokben. (*sparkar till Krokben under bordet*) Kom fram, Krokben! Res dig upp för pastorn!

Krokben Var det bara pastorn! (*kommer fram med den mest beskedliga uppsyn*) Nej men så trevligt, pastorn! Vilken ära för detta stackars fattiga pensionat! Behagas det kanske te?

Grön Nej, men jag hade faktiskt ett litet ärende till värdinnan, om ni ursäktar mig, herr Hugo.

Hugo (*vrålar*) Ingrid!

Ingrid (*dyker fram ovanför trappan*) Ja, vad är det?

Hugo Pastorn är här på besök.

Ingrid Är det pastorn! Nej men vilken överraskning! (*kommer ner*)

Hugo Konferensen är slut, pojkar. Vi fortsätter i stallet.

Rättan Nu igen!

Hugo (*sänker rösten*) Vi har inget annat val. Inför dessa skenheliga kreatur kan vi omöjligt tala om mer allvarliga saker. (*Gubbarna drar sig ut.*)

Krokben (*lyfter på hatten till avsked*) Hatten av för prästerskapet och kvinnligheten!

Grön Vi tackar för komplimangen, kapten Krokben.

(*Pastorn och Ingrid blir ensamma kvar.*)

Jag hörde att er brorsdotter kommit hit, fru Ingrid.

Ingrid I dessa trakter vet alla allt om alla genast.

Grön Och det är kanske tur det. Är det lämpligt att en ung och oerfaren dam får bo här under detta tak, frun?

Ingrid Hon valde det själv.

Grön Vi skulle kunna ordna något lämpligare i byn.

Ingrid Pastorn, jag är faktiskt tacksam för att hon kom hit. Nu behöver jag inte vara ensam längre inför alla dessa fador.

Grön Men ni utsätter er brorsdotter för dem.

Ingrid Hon är van vid värre.

Grön Vad kan vara värre än den verksamhet som utgår från detta värdshus?

Ingrid Pastorn, min bror var lotsen Esbjörn Frost. Ingen visste mer än han om alla oegentligheter som försiggick här längs kusten.

Grön Var det därför han blev dödad?

Ingrid Blev han dödad? (*Malin visar sig lyssna obemärkt ovanför trappan.*)

Grön Han kan ha blivit mördad emedan han visste för mycket.

Ingrid (*sätter sig*) Det är ju oerhört!

Grön Det kan bli er tur nästa gång. Ni var hans enda syster.

Ingrid Och ändå vill ni ta hans dotter ifrån mig!

Grön Hon vet ingenting ännu. Hon kan ännu räddas.

Ingrid Alla vet hur obrottsligt lojal jag är mot Hugo. Alla vet hur noga jag tiger om allt.

Grön Om er brorsdotter får bo kvar här lär ni knappast kunna dölja något för henne.

Ingrid (*förtvivelad*) Vad skall jag göra?

Grön Lämna ifrån er flickan.

Malin (*träder fram*) Aldrig. Jag stannar hos min faster.

Ingrid (*vänder sig om*) Malin!

Malin (*skyndar sig ner för trappan och omfamnar Ingrid*) Jag överger dig aldrig, faster. Mot två oskyldiga kvinnor kan en hel rutten värld inte förmå någonting ont.

Grön Ni är tapper, min flicka, men ni vet inte vilka onda makter ni har att göra med.

Malin Det struntar jag i. Står pastorn kanske på ondskans sida eftersom han tydligen prisger oss?
Ingrid Så talar Esbjörns dotter.
Grön Inte alls. Jag vill bara hjälpa er. Därför har jag kommit hit.
Malin Tack. Gud hjälper den som hjälper sig själv.
Ingrid Pastorn vill oss bara väl, Malin.
Malin Det tvivlar jag på, om han vill skilja oss åt.
Ingrid Ni ser, pastorn, att hon har valt själv.
Grön Emedan hon inte trodde sig ha något annat val. Nu har hon ett annat val.
Malin Det tvivlar jag på.
Grön Ni är ett tvivlande barn, min flicka.
Malin Far lärde mig att se verkligheten i vitögat.
Grön Om du tror att du kan se den i vitögat, så vet du ingenting om verkligheten, mitt barn. *(Det bultar bestämt på porten.)*
Ingrid Vem kan det vara?
Grön Öppna och se. Det kanske är verkligheten själv.
(Ingrid öppnar. In träder baron Fnaskenfeldt.)
Ingrid Nej men baron! Vilken överraskning!
Grön Allt löst folk tycks då ha vägarna här förbi i kväll.
Fnaskenfeldt Tack detsamma, pastorn. Jag hade ärende till värden på stället. Är han inte här?
Grön Nej, han är inte här.
baron (får syn på Malin) Och vad är då detta för ett litet näpet flickebarn?
Grön Hon är inte till salu, baron.
baron Jaså, har ni redan lagt beslag på henne, pastorn?
Ingrid Det är min brorsdotter. Får det vara ett glas punsch, baron, tills min man kommer?
baron Ett utmärkt förslag, lilla frun. *(slår sig ner)* Hm. Låt mig få syna denna synnerligen ljuvliga varelse litet närmare. Hm. *(mönstrar Malin på nära håll.)*
Grön Inte för nära, baron.
baron Hon sitter ju bredvid mig! Det minsta hon kan begära av mig är litet artig uppmärksamhet. Vad heter ni, mitt barn?
Malin Malin.
baron Dotter till Esbjörn Frost? Han som omkom nyligen?
Malin Ja, han dog när han räddade skeppsbrutna och fick en mast i huvudet.
baron Ja, hm, en högst beklaglig olyckshändelse. Jag deltar i er sorg, mitt barn. Se där har vi punschen. *(får ett glas punsch.)* Hur gammal är ni, mitt barn?
Malin Jag ska fylla nitton.
baron (för sig själv) Alltså är hon fullvuxen och tillgänglig. *(öppet)* Så ung! Då vet ni inte mycket om livet, mitt barn. Vet ni vilket farligt ställe ni har kommit till?
Malin Jag börjar lära mig. Men jag är van vid havet och stormen, och ingenting är så farligt som vädret.
baron (för sig själv) Ja, det väder som man inte märker hos andra människor förrän det är för sent.
Grön Jag föreslog just att hon skulle komma bort härifrån och bo uppe i byn.
baron Och var då, om jag får fråga?
Grön Tryggast skulle hon vara hos mig i prästgården.
baron Kommer aldrig i fråga! Ensam hos en galen snuskhummer till präst! Då är hon säkrare här.
Grön Ni hädar som vanligt, baron.
baron Och ni hycklar som vanligt, pastorn.
Ingrid Litet mera punsch, baron?
baron Ja tack, gärna. Prästen här kan också behöva litet.

Ingrid Får det lov att vara, pastorn?
 Grön Nej tack, jag är nykterist.
 baron Säger han och skåpsuper hemma direkt ur nattvardsvinet.
 Grön En sådan anklagelse tarvar bevis, herr baron.
 baron Här behöver ingenting bevisas. Alla vet det ändå. Förresten är jag socknens enda domare.
 Grön Därför har vi så många fria kriminaldårar här.
 baron Endast hans helighet pastorn känner dock till alla brottslingarnas hemligheter men överlämnar aldrig en enda av dem åt lagen.
 Ingrid Får det lov att vara litet mera punsch?
 baron Ja tack, frun. Kommer inte värdshusvärden snart?
 Ingrid Malin, spring ut i stallet och hämta honom. (*Malin går ut.*)
 baron Ett bedårande flickebarn.
 Grön Vem av oss är en snuskhummer kanske?
 baron Seså, herr pastor. Håll er i skinnet. Jag vet ett och annat om er som inte skulle hedra er i allmänhetens ögon.
 Grön Och jag vet inget hedersamt om er.
 baron Men det är jag som har makten.
 Grön Det är också bara ni som missbrukar den.
 baron Ja men det är ju det som makten är till för. Vad trodde ni att makten var? Något hedersamt kanske som kunde användas till goda ändamål?
 Grön Den makten står över er makt.
 baron Den makten är maktlös mot min makt.
 Grön Er makt är självdestruktiv.
 baron Jaså? Det har jag då inte märkt.
 Hugo (*kommer in med Krokben*) Vad gör baron här?
 Krokben Dricker av min sprit, ser jag!
 baron Kapten Krokben, låt mig få lugna er. Det är bara punsch.
 Krokben Och är det då så bara kanske? (*till Ingrid*) Hur många glas har han druckit?
 Ingrid Bara tre än så länge.
 Krokben (*upprörd*) Och så kommer han hit, och så dricker han upp den ena flaskan efter den andra, och så säger han att det är bara punsch!
 baron Jag betalar för det. Jag är kanske detta värdshus enda betalande gäst.
 Ingrid Jo, det är ni faktiskt, baron.
 baron Seså, min gode kapten! Jag betalar! Då ska ni inte klaga! (*kastar punschflaskan till honom*)
 Krokben (*fångar den skickligt*) Nu har ni gjort rätt för er, baron! (*dricker*)
 Hugo Nå, baron, vad står på?
 baron Får jag be damerna och prästerskapet avlägsna sig?
 Grön För mig behöver ingen ha några hemligheter.
 baron Men jag har. Ut med sig, pastorn!
 Grön (*reser sig*) Kom med mig, mina damer. Det här är inget ställe för finkänsligt folk. (*ledsagar damerna ut i köket*)
 Krokben Fint folk! Jo jag tackar! Finns det kanske någon enda djävla landkrabba på hela den här piratkusten som kan knocka ut mig när det gäller finkänslighet, va? (*dricker*)
 baron (*till Hugo*) Måste det där åbäket vara med oss här?
 Hugo Han bara dricker. Han är fullkomligt harmlös.
 baron Men han pratar för mycket.
 Hugo Han är oskyldig. (*Kapten Krokben tappar flaskan, somnar och börjar snarka.*)
 Se själv.
 baron Jag tror er. Nå, Hugo, hur är läget?

Hugo Allt är under kontroll, och vi är redo när som helst.
 baron Bra. Efter klockan sju på kvällen i morgon när som helst.
 Hugo Redan i morgon?
 baron Ja, enligt det senaste beskedet.
 Hugo Vi är klara.
 baron Men släck inte ljuset förrän ni ser att kursen är klar.
 Hugo Och om det blir dåligt väder?
 baron Det hinner klarna till i morgon. Det var allt. (*reser sig*) God afton, patron Hugo.
 Hugo God afton, baron.
 baron (*innan han går ut*) En sak till. Om det där flickebarnet någonsin, hm, skulle känna sig betryckt här, så kan hon vara säker på att alltid ha en säker tillflyktsort hos mig.
 Hugo Om hon kommer i vägen kör vi ut henne, och då kvittar det vart hon tar vägen, så länge hon inte tjallar.
 baron (*leende*) Jag skall uppmärksamt höra på henne i så fall. (*går*)
 Hugo (*ensam*) De där ögonen! Jag blir inte kvitt dem! Hur länge ska de stirra på mig? Jag står inte ut längre snart! (*söker rätt på en flaska konjak*) Spriten är den sämsta medicinen, men i brist på fungerande mediciner för själen får man ta till spriten.
 Krokben (*snarkar, får en tupp, vaknar till*) Vem? Vad? Äh! Mera blod i baljan så att brottet stinker ordentligt! Vasa? Äh? (*får syn på Hugo*) Var det inte baron som var här?
 Hugo Du såg i syne, kapten Krokben.
 Krokben Det gör jag alltid när jag tycker mig se sanningen. Langa hit konjaken, gosse, och bjud på ett glas, så ser inte kapten Krokben i syne mera.
 Hugo (*skickar över ett glas*) Det blir i morgon.
 Krokben Ska vi i tjänst redan i morgon? Vi hinner inte nyktra till! Det blir bara klantiga feltramp i klaveret!
 Hugo I morgon kväll. Du hinner sova bort alla baksmällor.
 Krokben Åtminstone har jag då en hel dag till på mig att dricka. Baksmällor är till för att uppskjutas.
 Hugo Vi får meddela pojkarna. (*går ut*)
 Krokben Det finns ingen medicin som kan konkurrera ut spriten. (*dricker*)
 Grön (*kommer in med damerna*) Jag hörde baronen rida iväg.
 Krokben Baronen har inte varit här.
 Grön (*känner sin Pappenheimare*) Nej, han har väl inte det då.
 Ingrid Det är minsann inte varje dag baronen hedrar oss med ett besök.
 Grön Tur för er det.
 Malin Varför säger ni så, pastorn? Han verkade vara traktens enda gentleman. Det är skönt att veta att det finns någon trygghet här i världen i form av lag och ordning.
 Grön Baronen är motsatsen till lag och ordning. Han är en lagvrängare, mutkolv och vad som är värre.
 Ingrid Så pastorn säger!
 Malin Får en pastor tala så illa om folk?
 Grön Det är en pastors plikt att säga sanningen.
 Krokben In vino veritas!
 Ingrid Vad säger kapten Krokben?
 Krokben Att sanningen i vinet skall göra eder fria. Endast den som är full talar sanning och har ingenting att dölja.
 Grön Baronen är aldrig full.
 Krokben Men herr pastorn tar sig understundom en tuting.
 Grön Det är mänskligt.
 Ingrid Får det vara, pastorn?
 Grön Nej tack, i offentliga sammanhang måste jag vara nykterist.

Krokben (dricker) Pastorn borgar för hela traktens dubbelmoral. Vad vore vi utan pastorn!

Grön Det samma som ni är *med* honom. Jag gör varken till eller från.

Ingrid Var inte så ödmjuk, pastorn!

Grön Jag är bara realist. Fårskallar är vi allihopa, och någon herde har vi aldrig haft.

Ingrid Jesus då?

Grön Han dog för 1800 år sen.

Malin Pastorn verkar bitter.

Grön Inte bitter. Bara realistisk. Nej, om jag får börja tänka på mitt. Men jag har varnat er, fröken Malin, och tro inte på den där baronen! Hos mig kan ni alltid få en säker tillflyktsort om det skulle behövas.

Malin Tack, pastorn, men jag stannar hos faster.

Krokben Ge sig iväg, pastorn. Den flickan får ni aldrig på rygg.

Grön Det har inte gällt att få henne på rygg. Det har gällt att få henne räddad.

Krokben Från sin faster?

Grön Nej, men från alla karlar här som kan tänkas lägga krokben för henne.

Krokben (oskyldigt) Ni menar väl aldrig mig?

Grön Ni vet mycket väl vem jag menar. Adjö, mina damer. (*går*)

Krokben Tro inte på honom. Han är kustens värsta snuskhummer.

Malin Han är dock en riktig präst.

Krokben Jo, jag tackar! Om han är en riktig präst så är jag en riktig absolutist! Skål! (*dricker*)

Malin (till Ingrid) Vad menade pastorn med att få någon på rygg?

Ingrid Bry dig inte om det, mitt barn. Allt vad du inte förstår är det bäst att glömma. (*börjar städa och ställa i ordning.*)

Malin Är det mycket som du har glömt, faster?

Ingrid Allt.

Malin Är det mycket som du blundat för?

Ingrid Allt.

Malin (intresserad) Berätta!

Ingrid Nej, Malin, aldrig. Om jag sade något skulle vi båda försvinna från jorden lika effektivt som alltför många andra.

Malin Vilka då?

Ingrid Din far, till exempel.

Malin Vad vet du om min far som inte jag vet?

Krokben Ojoj! Grund i farleden! Lova!

Ingrid Sådant som det inte är hälsosamt för en ung oerfaren flicka att få veta. (*ställer undan kvasten*)

Malin Kapten Krokben, ni blandar er i samtalet!

Krokben Inte alls. Jag håller utkik.

Malin Vad vet ni om min far som inte jag vet?

Krokben Knappast mera än det som ni vet om er far som inte jag vet.

Malin Ni försöker slingra er, kapten Krokben!

Krokben Inte alls. Jag håller rak kurs.

Ingrid Malin, ta oss på allvar. Vi menar bara väl med dig när vi ber dig att inte snoka, inte vara nyfiken, inte ställa frågor och inte lyssna. Bara tig och blunda, så får du leva i fred.

Malin I fred för vad då? (*Hugo kommer in på dåligt humör.*)

Ingrid För honom, till exempel.

Hugo Det ska fan till att få ordning på en sådan lös hop av raa sällar som bara kan göra en sak ordentligt: supa sig själva under bordet.

Ingrid Vill du ha din kvällsgrogg, Hugo?

Hugo Kanske det. Kanske det hjälper. (*Ingrid serverar honom en grogg.*) Vad har ni tre gafflat om här inne under tiden?

Krokben Vi har hållit kursen.

Hugo Inget skitsnack om avvikelser och myteri?

Krokben Kapten Krokben är världens bästa styrman.

Hugo Bra, kapten Krokben! (*dricker*)(*för sig själv*) Om jag bara slapp de där hemska ögonen!

Malin Vad är det, farbror?

Ingrid Ingenting att bry sig om, Malin. Han blir melankolisk ibland.

Krokben Ibland fastnar vi i Sargassohavet.

Hugo O eviga mardrömseld utan befriande slut! Ack, hur länge skall alla de dränkta och orättvist mördade fortsätta stirra på mig med de där outhärdliga brystna glasartade havsgröna onda anklagande ögonen!

Krokben Stormvarning för flygande holländaren.

Ingrid (*ställer en flaska bredvid honom*) Hugo, plåga dig inte.

Hugo Det är inte jag som plågar mig! Det är alla de där andra!

Ingrid (*till Malin*) Han ser spöken.

Krokben Och det är inte bara delirium tremens. Det är *verkliga* spöken.

Hugo Vad gör damer här i detta sällskap? Ut med dem! Kör ut dem! Hölj ditt ansikte i ve, o dystra domare som dömer strängt de redan döda och evinnerligt fördömda!

Malin (*till Ingrid*) Vad menar han?

Ingrid Gå, Malin. Det går över. Men rädda dig själv.

Malin Jag stannar hos dig.

Krokben Ta skydd för nästa stormvåg. Den blir värre än den förra.

Hugo Galna idioter! Vad har vi väl gjort av våra liv! Ack, vilken vidrig och omänsklig jämmerdal har vi ej gjort av människornas ruttna, galna och hopplösa onskemättade och fasansfulla värld!

Ingrid (*försöker trösta honom*) Min man, jag är här.

Hugo (*stöter henne ifrån sig*) Bort, kvinna, från min olycksalighet! Bort, alla, från mitt helvete! Ack, rädda era egna själar och förgät mig, den som prisgivit sig själv!

Krokben (*förklarande till Malin*) De döda gör myteri mot honom ibland.

Malin Varför?

Krokben Fråga dem.

Malin (*skyndar fram till Hugo*) Farbror, vad är ditt problem?

Hugo (*fixerar henne*) Din faders anklagande ögon talar genom dig. Han ville trotsa ödets gång och gammalt hantverk men föll offer själv för ödets kompanjonskap med naturen.

Malin Farbror, du talar i gåtor!

Hugo Salig den som aldrig klarar av att lösa dem! Jag fruktar alla dem som inte längre kan försvara sig emedan de är döda.

Krokben (*menande till Malin*) Havets och naturens logik är outrannsaktlig.

Malin (*ifrån sig*) Vad är det ni döljer för mig?

Ingrid Lugna dig, Malin. Hugo har bara ett anfall som strax är över.

Hugo (*i delirium*) Hugg dem! Slå ihjäl dem! Dränk dem alla såsom råttor! Slakta alla deras döda lik! Låt aldrig tidvattnet mer föra dem tillbaka till vårt samvetes stormpinta kust! Gräv ner dem levande och genomborra deras döda hjärtan med träkrucifix, så att de aldrig mer kan stirra på mig med så ömkliga, beklagande, bedrövliga och stumma nakna döda evigt anklagande blickar! (*döljer ansiktet i händerna och börjar gråta förtoivlat.*)

Krokben Det värsta är över. Nu kommer regnet.
(*Grabbarna kommer in.*)

Beckbyxa Hur länge, för fan, ska vi behöva vänta, va?

Svartöga Vi har stått ute i stallet och väntat i en halvtimme, för fan, och nu vill vi veta vad som pågår!

Krokben Stilla, pojkar små. Ser ni inte att översten gråter?

Burken (till Malin) Vad är det med honom?

Malin (till Burken) Han lider av ohyggliga hemligheter.

Kanaljen Där står vi ute i stallet och fryser svansarna av oss av rent änglalikt tålamod, och så sitter han här inne och lipar! Vad fan ska det här likna?

Krokben Stilla, gossar. Kapten har just överlevt ett svårt myteri.

Råttan Nu igen?

Kanaljen Fan, vi kan inte ha en chef som lipar!

Hugo (blir normal igen) Och vad fan tror du själv att du är för en stöddig buffel, va? Kom hit och stängas, om du törs! Jag förvandlar dig till slarvsylta på ett ögonblick, och sen är du inte mer värd än en trasig trasselsudd i vrakets kölsvin!

Råttan Vilket vrak?

Krokben Skepp ohoj! Stryk flagg!

Hugo (besinnar sig) Det får vi veta i morgon.

Kanaljen Vi vill veta det nu!

Hugo (skriker) Käringar! Ut! Omedelbart!

Ingrid Kom, Malin. (*går ut och drar med sig Malin.*)

Hugo I morgon efter klockan sju. Du, Burken, som visat dig blödig och inte vill slå ihjäl folk, släcker fyren.

Burken Klockan sju?

Hugo Nej, din såsapa. Först måste vi sikta fartyget. Sedan måste hon komma tillräckligt mycket in på rätt kurs. Sedan ger vi signalen. Och om du inte släcker fyren då blir det du som blir slaktad medan alla de andra klarar sig och bytet går förlorat.

Burken Och min lön om jag släcker fyren?

Hugo Då blir du ensam ansvarig för vrakets och alla dess sjömäns undergång.

Beckbyxa (skrattar) En vacker lön! (*allmän muntration.*)

Hugo Du vänjer dig, Burken. Alla måste vi bli karlar en gång.

Burken Jag ska göra mitt bästa. Plikten framför allt.

Svartöga Och vad är då din plikt, gosse?

Burken Att fullgöra vad som blivit mig ålagt.

Svartöga Nej, min gosse. Din plikt som en av oss är att döda så många som möjligt innan du själv blir dödad! Men hittills har du inte lyckats döda en enda. Nu får du chansen att slå många flugor i en smäll.

Burken Får jag bara fråga en sak?

Hugo Inga frågor!

Krokben Låt honom fråga. Det är kanske mera värdefullt för oss att få veta hans fråga än för honom att få veta svaret.

Svartöga Fråga på, pojkvasker! (*Malin ses uppträda smyglyssnande ovanför trappan.*)

Burken Hur vet vi att skeppet kommer efter klockan sju?

Hugo Varför vill du veta det?

Burken Tänk om det inte kommer?

Hugo Det kommer. Det har avseglat från Göteborg lastat med ull och förnödenheter som ska norrut till Halden.

Burken Och hur vet ni det?

Hugo (misstänksam) Och varför frågar du det?

Burken Jag är bara nyfiken.

Hugo Nyfikenhet lönar sig inte, Burken.

Burken Jag undrar bara hur säker er informationskälla är.

Hugo (alarmerad) Den säkraste tänkbara. Men nu vill vi ställa dig en fråga. Varför är du intresserad av att få veta vem som informerar oss?

Burken Vad angår det er?
Hugo Och vad angår det dig vem som informerar oss, du som misstänkts vara spion?
Burken (*inser att han gått för långt*) Er verksamhet lönar sig inte. Ni måste inse det. Den är brottslig. Omvänd er innan det är för sent!
Beckbyxa Ska han nu predika också?
Svartöga Han är heligare än prästen!
Slim Prästen super till ibland och tiger och blundar, men den här idioten tror att han kan frälsa oss!
Kanaljen Ska vi sprätta upp honom levande, chefen, och nysta ut hans tarmar en efter en, som ett långt band prinskorvar?
Slim Vi kan sedan sälja hans inälvor som färska isterband.
Burken (*drar sig baklänges*) Ni har ingen chans, pojkar. Amiralitetet vet allt om er verksamhet. Ni har lyckats ett antal gånger, men nu har ert sista vrak förlit. Trupper är utsända för att arresterera er allesammans.
Hugo Du ljuger, din knöl. Du kan inte förråda en loppa. Du är den fegaste karlen i Bohuslän, och det enda du duger till är att göra bort dig. (*till de andra*) Grip honom!
Burken (*får tag i en gammal sabel*) Den som kommer nära mig klyver jag skallen på!
Hugo (*hånskrattar*) Hör på den! Han tror sig kunna skryta med sin oduglighet! På honom!

(*allmänt handgemäng*)

olika röster Uff! Aj! Oj! Hjälp! Uff! Nej! På honom! Uff! Grr! (*etc.*)
Krokben Så mycket väsen för ingenting! Den Burken tror att han kan skrämman med att väsa som en gås. Han har ingen chans, men inte lönar det sig heller att döda honom, för han är ju inte ens tapper. Till slut flyr han väl för sitt liv, och så försvinner han från denna världen, som en feg och skrytsam fläkt av övermod som bara blåser bort.

(*Burken övermannas till slut.*)

Beckbyxa Bind honom hårt! Han är en förrädare!
Svartöga Han ska förbanne mig gå igenom hela arsenalen av hela tortyrritualen!
Slim Plåga ihjäl honom långsamt och metodiskt tills han förrått hela ordningsmakten åt oss! (*Burken bakbinds hårt.*)
Hugo För fram honom hit. Nå, din beskedlige landkrabba! Vem fan är du egentligen?
Burken Ni har ingen chans. Amiralitetet känner till allt om er.
Hugo Det intresserar mig inte. Vad jag vill veta är dina titlar, spion! Är du kanske löjtnant i flottan? Är det rätt gissat? (*kittlar honom med sabeln.*)
Burken Det spelar ingen roll. Ni har ändå ingen chans.
Hugo Du bara bluffar. Det är du som inte har någon chans. Du gjorde bort dig men vi gav dig en ny chans, men du förrådde oss. Vi har haft med sådana att göra förut. Vet du var de finns nu?
Burken Det hade jag faktiskt tänkt fråga er.
Hugo De finns nergrävda i trädgården levande! Bundna och munkavlade blev de nergrävda levande! Hör du det!
Malin (*störtar fram*) Nej!
Beckbyxa Nu är hon där igen, den där hoppetossiga flicksnärtan!
Hugo Vad gör du där uppe, Malin? Kom ner!
Malin Nu vet jag allt om er, era tjuvar och mördare! Det var ni som tog livet av min far!
Krokben Flicka lilla, du drar förhastade slutsatser. Inte ens din mor visste vem din far var.

Malin Han rodde ut för att rädda folk som lurats på grund av vrakplundrare! Men vrakplundrarna kom först fram! De slog ihjäl honom med alla andra som fanns ombord!

Hugo Din far var en menlös dumsnut som trodde att han kunde få oväder att ångra sig! I stället för att sköta sitt jobb och hålla tyst om de fartyg som förläste och ta emot de pengar som erbjöds honom tog han sig vatten över huvudet, den narren!

Malin Han var hederlig!

Hugo Han var dum i huvudet! (*till sina män*) Hämta ner henne. (*Tom, Slim, Kanaljen och Råttan tar sig upp längs olika vägar till andra våningen och börjar jaga Malin.*)

Hugo (för sig själv) Måste jag då ta livet av henne också? Måste jag även få hennes ögon stirrande på mig för resten av livet? Får jag då aldrig mera heller slippa hennes hat och fiendskap från andra sidan graven?

Svartöga På henne, Slim! På henne, Kanaljen! På henne, Tom! På henne, Råttan!

Krokben Behärska dig, kapten Svartöga. Man kunde tro att du hetsar till gruppsex.

Beckbyxa Det skulle vara något för pastorn och baronen. Båda ville ha henne till sällskap hos sig i sina sängar.

Krokben Kapten Beckbyxa, er snuskiga fantasi skenar iväg med ert förnuft. Tänk då åtminstone på er själv i första hand.

Beckbyxa Jag tänkte mig pastorn mest som dräglände åskådare och baronen som lurad hanrej.

Krokben Och dig själv, tjockis, som degknådare?

Beckbyxa Jag har varit bonde och plöjer bra.

Krokben (synar honom) Min gosse, det var länge sedan. Din mage skvalpar, och dina hängbröst kluckar. Du har glömt hur man gjorde när man selade ett sto.

Beckbyxa Kan du ens få ditt trasiga ben över ett sådant, då?

Krokben Min vän, förnöjsamhet är bäst av alla vanor. Jag har min Franska Hora. Hon tål allt. En jungfru (*pekar uppåt trappan*) tål ingenting.

(*Slim och Råttan lyckas få fast Malin.*)

Malin Jag är inte rädd för er, era pestspridare! Ni är bara misslyckade skrotare allihop! Ni kommer inte att lyckas ta livet av en enda loppa mer innan ni själva blir hängda!

Hugo För ner henne.

Krokben Försiktigt, pojkar! Skada inte en fjärils känsliga vingar.

Hugo Hon kommer aldrig att flyga mer. (*de fyra kommer ner med Malin.*)

Malin Jag vet allt om er nu, era ohängda mördare! Det var sådana som ni som min far hatade och föraktade mer än alla bovar på jorden. Ni duger bara till att fegt ta livet av försvarslösa och råna lik.

Hugo (slår till henne) Understå dig inte att tillrättavisa sådana som bestämmer över ditt liv!

Malin Ni kan ta mitt liv men aldrig tukta själen.

Hugo Täpp till käften på henne!

(*Malin munkavlas med en svart halsduk som binds hårt mellan tänderna på henne.*)

Hör nu på mig, unga frun. Vad vet hon om vårt sällskap egentligen? Tror hon att vi är vilka råttor och gamar och korpar och asätare som helst? (*Malin försöker slita sig.*) Bakbind henne om hon bråkar! (*Malin bakbinds med händerna runt en pelare eller stolpe som uppbär andra våningen och lämnas där ensam.*) Du vet ingenting om oss, flicka lilla. I själva verket är vi mänsklighetens främsta välgörare. Vi befriar världen från människor. Ja, vi släcker fyrar och lurar skepp in till klipporna så att de blir vrak, och sedan slår vi ihjäl alla dess besättningsmän och passagerare medan vi metodiskt plundrar vraket, och därav mår inte bara baronen herr domaren och prästen väl, utan hela bygden får del av vårt byte. Prästen får sitt nattvardsvin i form av whisky, rom och ren sprit, och baronen får sin makt befästad med större rikedom så att han

får ännu större anseende och inflytande och ännu bättre kan informera oss nästa gång om ett ännu rikare skepp som kommer seglande in till oss rakt på Tjurepannan, och därav mår folket och bygden väl, medan mänskligheten blir befriad från ytterligare några dussin överflödiga personer, som i egenskap av översittare och officerer, soldater och krämare inte fyller någon annan funktion i livet än att hjälpa resten av mänskligheten till ökat fördärv för sig själv och för världen och naturen. Och du kallar oss brottslingar?

Krokben Kalla oss hellre naturfilosofer.

Hugo Just det!

Ingrid (kommer in och sätter sig, trött) Tänker ni mörda min brorsdotter?

Hugo Hon har gjort sig omöjlig. Vi har inget val.

Ingrid Och om hon samarbetar? Om hon lovar att tiga som jag?

Hugo (betraktar Malin) Hon är en oskuld. En jungfru samarbetar aldrig med en man förrän han har tuktat henne. En man kommer aldrig åt en jungfrus oskuld om hon inte samarbetar. Den här snärtan är för envis för att någonsin vilja samarbeta med oss. Vi måste dra tungan ur henne först.

Ingrid Malin, du har ingen chans. Du måste samarbeta.

Malin (förtvivolad, gråter, men ruskar kategoriskt på huvudet.)

Ingrid Då är du dum.

Krokben Låt henne försvara sig.

Hugo Det har hon redan gjort. Hon har sagt nej.

Burken Att säga nej är inget försvar.

Beckbyxa (slår till honom) Håll käft! Du har ingen talan.

Hugo Malin, du får bara en chans. Säger du något emot oss skär vi av dig tungan. Begrips?

(Malin möter Burkens blick. Med en svag nick lyckas han förmedla ett "ja" till henne. Hon förstår att han lyckats befria händerna. Hon tecknar ja åt de andra.)

Hugo Jaså, du vill säga något positivt. Låt höra! *(tar av henne munkaveln.)*

(Alla väntar med spänning på vad hon ska säga. Burken glöms då för ett ögonblick. Han låter repet falla till golvet, tar genast smidigt chansen och kastar sig ut genom ett fönster.)

Malin (skriker) Rädda dig, Burken!

Hugo (vrålar) Efter honom! *(munkavlar Malin brutalt på nytt. Flera springer ut efter Burken.)*

Svartöga Hur fan binder du knopar egentligen, Beckbyxa!

Beckbyxa Det är inget fel på mina knopar. Tampen måste ha varit ruttan.

Ingrid Det vet ni väl, att det ingår i en sjöofficers utbildning att lösa de svåraste knutar.

Hugo Du håller käften, din misslyckade satkärning till rövhustru, eller vill du gå samma väg som det här andra pladdrande sabotageludret? *(Ingrid tiger i total passiv tystnad.)*

(till Malin) Det var ditt sista ord i livet, Malin. Du är nu inte mer än en förrädare som Burken. Därför ska vi begrava er båda levande i trädgården, ihopbundna till händer och fötter med strypsnara om halsen och munkavlade, medan vi ändå plundrar skeppet i morgon!

Råttan (kommer tillbaka utifrån) Han fick tag i en av hästarna.

Hugo Rid efter honom då! Ni kan ännu genskjuta honom! Och vem band honom så dåligt? Det förlåter jag er aldrig! Ni är ju bara en hoper misslyckade olyckor allihop, era impotenta torskare! Vad väntar ni på? Rör på er, era solkorvar! Sätt efter er borttappade hund!

(Råttan, Kanaljen, Beckbyxa, Svartöga, Slim och Tom ut på panisk jakt.)

Krokben Oddsen är små, kapten Hugo.

Hugo Vad menar du?

Krokben Om Burken är officer i flottan, vilket allting tyder på att han är, om han kunde lösa upp våra knopar bakom ryggen på sig, så är han inte sämre än att han tog den bästa hästen, och då kommer han först i mål. Då kommer varken Råttan, Kanaljen, Beckbyxa, Slim, Tom eller Svartöga tillbaka mer. Då måste vi nog inställa morgondagens sjöfartsverk.

Hugo Och?

Krokben Om vi två stannar kvar här då blir vi troligen hängda.

Hugo Och?

Krokben Pastorn och baronen kommer då inte att hjälpa oss. De kommer att stå på torget i byn och skratta åt oss när vi stiger upp på schavotten med världens obehagligaste kragar om halsen.

Hugo Har du någon lösning på problemet?

Krokben Det finns bara en lösning på alla livets problem.

Hugo Och den är?

Krokben (tar en flaska) Flaskan. (*dricker*)

Ingrid (efter en stund) Om ni bara tänker dricka så länge kan du lika gärna släppa Malin lös, Hugo.

Hugo Tänker du också förråda oss, Ingrid?

Ingrid Nej, men jag vet en som kanske kan rädda er.

Hugo Vem?

Ingrid Malin.

Hugo Och varför skulle hon rädda oss?

Ingrid Hon ensam av oss alla har sin oskuld kvar.

Hugo Och det tror du på?

Ingrid Det är er enda chans.

Hugo (ser på Malin) Vad säger du, Malin?

Krokben Var då rationell, för tusan, Hugo! Inte kan hon ju prata när du just har skurit tungan av henne!

Hugo (går mjukt fram till Malin och befriar henne varsamt från munkavlen.) Vad säger du, Malin? Vill du rädda oss?

Krokben Innan du talar, flickebarnet mitt, så betänk, att du har inga bevis. Du har inte sett oss plundra något vrak, och allt vad du egentligen hört här i värdshuset är skepparhistorier och fyllesnack. Och druckna karlars hotelser och åtbörder bör aldrig en sansad kvinna ta på allvar.

Hugo Lyssna på den kloke kapten Krokbens samlade vishet, Malin. Han talar av oöverskådligt mångårig erfarenhet. Och om någon frågar domaren baron Fnaskenfeldt om det kommer något skepp in i sundet i morgon kväll så vet han ingenting om saken och inte vi heller.

Ingrid Fyren har aldrig släckts, Malin.

Malin (efter en vacklande tvekan) Ni kan tysta de levande, men ni kan inte tysta de döda.

Hugo (till Ingrid) Vad menar hon med det?

Krokben Det betyder, Hugo, att hon har blivit en naturfilosof som vi andra. Hon menar, att vi inte behöver frukta något från någon levande, medan hon reserverar sig beträffande de döda, vilket är slugt, ty därmed räddar hon sitt eget samvete, medan vi ju alla ändå vet att de döda inte kan annat än tiga på grund av evigt bestående munhäfta. Vi behöver inte frukta något från henne. På sin höjd kan hon berätta skepparhistorier. Det är allt.

Hugo Och Burken?

Krokben Han har inga bevis. Han har inte kunnat rapportera någonting. Han bara bluffade, och han kommer att vara fullt sysselsatt med att rädda sitt eget skinn och fly för livet, för han vet att han har Kanaljen, Råttan, Slim och Tom och de båda djävlarerna Svartöga och Beckbyxa efter sig, som han vet är värre än blodhundar. Han

slipper dem aldrig. De kommer aldrig att ge sig förrän han är död eller har bytt identitet.

Hugo Och vad händer med dem?

Krokben Vi ser dem aldrig mer, för de kniper aldrig den undflyende Burken. Han tog den enda hästen i stallet som var sadlad och som inte var för gammal för att galoppera. De släpper aldrig spåret, men de får aldrig fast honom, alltså är alla sju för evigt förlorade skepp som seglat bort sig bortom horisonten.

Hugo Så vad föreslår du?

Krokben Drick och var glad. (*dricker*)

Ingrid (efter en stunds reflektion) Malin, servera herrarna lite av vår finaste sherry.

Malin (efter någon tvekan) Om ni bara befriar mina händer först.

Hugo (befriar henne)(i ett försök till vänlighet) Kan du förlåta oss?

Malin (efter någon tvekan) Jag kan förlåta er. Men jag svarar inte för min far och de andra döda.

Hugo (klappar henne försiktigt) Lämna dem åt mig.

Malin (ser på honom med hat och allvar) Gärna. (*går och hämtar fram sherry, som hon sedan serverar åt herrarna. Men hon har blivit allvarlig för gott.*)

Scen 2. I prästgården.

Hushållerskan (dukar fram te på bordet när pastorn kommer in och gäspar)

God morgon, pastorn! Hur har pastorn sovit i natt?

Grön (sträcker på armarna och gäspar) Tack, fru Plutt, för en gångs skull har jag faktiskt sovit.

Plutt Herr pastorn bekymrar sig för mycket för sin församling!

Grön Kanske det, fru Plutt, men det är ju mitt yrke. Min församlings sorger är mina sorger eller borde vara det. Först när min församling kommit på grön kvist igen kan jag med gott samvete själv kalla mig Grön igen. (*det ringer på dörren*) Men det ringer på dörren, fru Plutt! Vem kan det vara?

Plutt Ja, vem kan det vara? (*går och öppnar*)

Grön (för sig själv) Bara det inte är den där lufsige baronen nu igen.

Plutt (öppnar en dörr utanför scenen) Nej men är det inte baron von Fnaskenfeldt!

Grön (för sig själv, täcker ansiktet med handen) Å nej!

baron Är herr pastorn hemma?

Plutt Ja, han har precis satt sig vid frukosten! Välkommen in! (*de kommer in.*)

Grön (reser sig, hjärtligt) Välkommen, herr baron! Ni kommer just lagom till att ta för er av min frukost!

baron Tack, pastorn. Men jag ser ingen flaska på bordet.

Grön Fru Plutt, ni vet vad herr baron tycker om.

Plutt Ska jag ta fram amontilladon?

baron Ja, tack, fru Plutt, den blir alldeles utmärkt! (*sätter sig vid frukosten och knyter en stor serviett runt halsen*)

Grön Vad kan jag hjälpa er med, herr baron?

baron (slår näven i bordet) Det här går inte längre, pastorn!

Grön Vad är det som inte går längre?

baron Allmogen svälter! (*husan serverar amontillado*) Tack, fru Plutt.

Grön Den var bortskämd för länge. Den har glömt konsten att arbeta.

baron Men jag svälter också, pastorn! Och ni svälter också!

Grön Svälter är knappast rätta ordet. Förse er med mera ägg och skinka, baron.

baron Ni vet vad jag menar. Hur länge än räcker ert lager, pastorn?

Grön Om ni ska komma hit varje dag, herr baron, så har även mina resurser sina begränsningar.

baron Säg som det är. Är både rommen och whiskyn slut eftersom ni tar till amontillado?

Grön (skäms) Ni har genomskådat mig, herr baron.

baron Herr pastor, ingen falsk blygsamhet om jag får be. Ni bjuder mig på frukost och har inte ens whisky kvar i huset! Säg som det är! Hur många flaskor har ni?

Grön Menar ni rom eller whisky?

baron Rommen kan alltid spädas ut, men det går inte med whisky, där varje droppe är ovärderlig. Hur många flaskor?

Grön (skams) Tre.

baron (reser sig) Men det är ju katastrof! Och allt är den där flickans fel!

Grön Skyll inte på henne. Hon menar bara väl.

baron Men hon har ju gjort oss alla till helgon! Ingen vågar plundra mer! Vi kommer alla att sluta på fattighuset tack vare hennes erbarmliga välvilja!

Grön Jag medger, herr baron, att situationen är betänkelig.

baron Men vi måste göra någonting åt saken innan vi svälter ihjäl! Åtminstone innan vi törstar ihjäl!

Grön Har ni något förslag, herr baron?

baron (sätter sig, mera intimt:) Hela gänget är församlat och väntar bara på ett tecken från mig.

Grön Burken då?

baron Ingen vet var han finns. Han fick aldrig veta att jag var vrakplundringarnas primus motor. Inget skepp har förlit på sex månader. Staten har glömt oss. Vi kan sätta i gång igen. Ni kan få ert lager av ädla drycker fyllt igen. Ni behöver inte dricka dåligt nattvardsvin mera. Och även om de andra åker fast kan vi två aldrig åka fast. Prövningar och lidanden för till och med de bittraste fiender samman i samarbetets nödtvungna vänskap. Pastorn, allt vad vi behöver är er välsignelse.

Grön Och flickan då?

baron (frustrerat) Ja, hon är just problemet. *(det ringer på)* Fru Plutt, gå och öppna dörren.

Plutt (dyker in igen, går över scenen för att öppna dörren) Ja, baron.

Grön Väntar ni någon?

baron Jag fruktar att det kan vara Franska Horan.

en kraftig damröst utanför Goddag, pastorskan Plutt. Är den där förbannade baronslusken här?

Plutt Men min kära fru, det passar sig inte....

Franska Horan Håll klaffen, din kråkfjädrade tjuvskata! Ur vägen! *(stormar in)*

Jaså, där sitter du, ditt fyllesvin och dricker som vanligt upp kyrkoherdens sprit! Du är oförbätterlig!

baron (liknöjt, torkar sig om munnen) Vem är inte det?

Horan Och här sitter ni bara och torkar er om truten i odräglig självgodhet medan hela landsbygden svälter!

baron Vi satt just och pratade om det, min ljuva vän.

Horan Tror ni det hjälper? Vad fan arbetar ni inte för i stället?

baron Vi tänkte just sätta i gång med det, lilla vän.

Horan Det är ingen ursäkt! Att tänka är det enklaste sättet att slippa handla. Men mig lurar ni inte!

Grön Vi har ett problem, madame.

Horan Vad då för ett jävla problem? Mera undanflykter!

baron Den unga damen i värdshuset.

Horan Är hon oskuld än? Dra ut gadden på henne så samarbetar hon sen!

baron Ingen har hittills lyckats, min vän.

Horan Och vad är ni då för ena misslyckade mansgrisar som inte längre kan umgås med en jungfru på rätt sätt!

Grön Råd oss, madame.

Horan (sätter sig vid bordet) Ge mig en whisky.

Plutt Det finns tyvärr bara amontillado, madame, och den är snart slut.

Horan (skriker åt henne) Ge mig en whisky, sa jag!

Plutt (förskräckt) Ja, madame. (går ut och hämtar en stor flaska whisky och häller upp. Herrarna gör stora ögon.)

baron Denna prästgård har då minsann oanade resurser.

Grön Ekonomi är konsten att alltid ha något kvar i reserv att kunna börja på nytt med efter den ofrånkomliga bankrutten och ruinen.

Horan Sätt er nu, pastorskan, och drick ni med.

Grön Hon är ingen pastorska, madame.

Horan (arg igen) Vad är hon då? Mätress? Älskarinna? Kurtisan? Frilla? Eller bara till tjänst vid behov?

Grön Hon är min hushållerska, madame.

Horan Försök inte! Det är ju samma sak! (till Plutt) Drick nu, Snuttan. Lite medicin skadar aldrig.

Plutt (sätter sig försiktigt) Jag får väl ta det som medicin då, nådig frun.

Horan Ser man på! Hon lär sig! Nå, mina herrar. Vad råd vill ni ha?

baron Problemet är, att hon verkar lättare att kunna döda än att fås på rygg och till samarbete.

Horan Ni går som mullvadar runt en het gröt. Ni är åsnor som inte kan välja höstack. Finns det inte ett ordspråk som säger "pang på rödbetan"? Men ni kan bara inte fyra av av ren förlägenhet. Säg som det är. Ni är rädda för henne.

båda herrarna (uppbagta) Rädda??

Horan Bara för att hon är jungfru.

båda herrarna Vafalls?

baron Hör nu här, Horan....

Horan Madame, om jag får be. (det ringer på dörren)

Grön Gå och se vem det är, fru Plutt.

Plutt (reser sig) Ja, pastorn.

baron Vem fan kan det vara nu då?

Grön Bara det inte är någon vanlig mänska.

baron Hela världen tycks ha ärende till er denna morgon, pastorn, och om mina antenner inte ljuger beror det på att vi alla sitter i samma övergivna båt på grund av samma problem med en viss dam....

kaptan Krokben (utanför) Hej och hå, mamsell Prutt! Vad blåser det för vind idag?

Grön Det är Korken.

Horan Kalla honom inte så! Han är min prins!

baron En felstavning, min vän. Ibland säger man Korkben för att omväxla med Krokben. Säger man Korkben för ofta blir det Korken.

Krokben (inträder) Hej, för fan, era avkokta torskar och uttorkade landkrabbor! Har ni inte fått nog av ert eviga försmäktande till lands snart, vad?

baron Påminn oss inte om vårt lidande, kaptan Krokben.

Horan (pussar honom) Hur mår du, min älskade vällusting?

Krokben Snart gitter jag inte leva här längre bland alla dessa mänskliga vrak som inte längre kan arbeta för sitt dagliga bröd!

Grön Missnöjet är universellt, kaptan Krokben.

Krokben Ja men så gör nånting åt saken då! Sitt inte här och idissla som uttorkade koskinn som hänger på tvätt!

baron Kaptan Krokben, en skändlig kvinna står i vägen för oss och vårt levebröd.

Krokben Lever hon ännu?
Horan Ni har själv räddat livet på henne, kapten Krokben.
Krokben Ja, hm, ett flertal gånger. Ähm. Finns det kanske någonting att dricka?
Grön Fru Plutt, kapten Krokben behöver en styrketår.
baron Han har samma bekymmer som vi andra.
Plutt Ja, pastorn. (*serverar kapten Krokben en ordentlig grogg. Krokben dricker den genast mer än halvtom.*)
baron (*har noggrant observerat hans inmundigande*) Vi närmar oss problemets lösning med stormsteg.
Krokben (*högtidligt*) Just det, baron von Fnaskenfeldt! Och det på det enda tänkbara möjliga sättet! (*dricker upp resten.*)
(Alla grubblar en stund. Plötsligt:)

Horan Jag har det!
baron Vad har du nu då? Kissenöd?
Krokben Tyst på sig, baron von Fnaskenfeldt! Så får man inte tilltala fruntimmer!
baron Det var ju hon som tilltalade oss.
Plutt Mig har hon då aldrig tilltalat.
Grön Tyst med er allihopa! Låt oss i stället få höra vad Franska Horan har.
Krokben Hon har mycket som andra fruntimmer inte har.
Plutt Tyst på sig, kapten Krokben! Håll sina fruntimmer för sig själv!
Krokben Det är det jag tyvärr alltid har misslyckats med att göra.
(sänker rösten) Därför slutade jag hos Franska Horan.
Grön (*till Franska Horan*) Madame, vi väntar med spänning.
Horan Det där oskyldiga flickebarnet måste få sig en älskare!
(tystnad och oberördhet)

baron Alla kandidater hittills har misslyckats. Tänker hon på någon särskild?
Horan Hon måste få sig en älskare av vår sort som hon sedan blir fäst vid och beroende av, så blir hon en av oss och tillåter vår gamla hantering!
(tystnad och eftertänksamhet)

baron Idén är god men orealistisk. Det finns ingen kandidat bland oss som kan lyckas.
Krokben Vad menar ni med det, herr baron? Ska det vara en pik åt oss? Är vi inga skönheter kanske, jag och mitt gäng? Finns det någon enda av oss som inte kan slå ut vilken Byronsk skönhets hjälte och grekisk gud som helst?
Grön Driver du med oss, kapten Krokben? Vi har alla hängmagar, luktar illa, är missbrukare på mer än ett sätt, flåsar så fort vi sätter i gång och har slappt fläsk och det hopplöst.
Horan För att inte tala om era andedräkter. Ni skulle behöva blåslampor både i truten och i arslet, så mycket som ni behöver rengöras och det rejält.
baron (*eftertänksamt*) Burken var den enda möjliga, men han bytte sida och försvann.
Krokben Burken återfanns så småningom vid gränsen till Norge med stöldgods i fickorna som kunde härledas till ett av våra gamla vrak.
baron Då var han en av oss i alla fall! Vad sägs om det? Var är han nu?
Krokben Han lyckades rymma från sin hängning och är nu laglös och under jorden som alla andra.
baron Kan han återfinnas?
Krokben En av mina agenter har just talat med honom. Övertalningsprocessen pågår. Efter några dagar på värdshuskrogen i Strömstad lär Burken vara färdigt preparerad och mogen att återvända till vår varma familjegemenskap igen.
baron Inte sant, pastorn? Verkar han inte som sänd från ovan?
Grön Herrens vägar är i sanning outrannsakliga.
baron Saken är klar. Vi återinför Burken i gänget, och inför slynan i värdshuset får han fortfarande gälla som förklädd spion. Hans verkliga uppgift blir dock att göra

henne till en av oss. Lyckas han inte råkar han illa ut vid följande vrakplundring. Planen är idiotsäker och kan inte misslyckas.

Horan Ni förbiser kanske en sak, herr baron.

baron Jag förbiser aldrig något.

Horan Jungfrun själv och hennes personlighet. Det blir inte lätt att lura henne.

baron Får man bara oskulden ur henne går hon sedan med på vad som helst.

Horan Det är bara det att ingen hittills har lyckats få jungfrudomen ur henne. Jag har respekt för jungfrur.

Grön Med den Himmelska Jungfruns hjälp och förböner ska vi nog klara biffen, min kära hora.

Krokben Hon är inte *din* kära hora, ditt fyllesvin!

Plutt Nej men kapten Krokben, så ni talar till herr pastorn!

Krokben Pastorskan Prutt ska inte lägga sig i!

Plutt (reser sig) Kapten Krokben, vad vet ni om mig egentligen? (*kastar en kopp te i ansiktet på honom.*)

Krokben (lamslagen) Det var mig ett försmädligt fruntimmer!

(till pastorn) Får jag stoppa henne i köttkvarnen, pastorn?

Grön (uppgivet) Både hon och köttkvarnen har redan förstoppning, kapten Krokben.

Krokben Då passar de alltså bra tillsammans! (*lämnar bordet och börjar jaga Plutt, som flyr skrikande.*)

Horan Kom genast tillbaka, min gullegris!

Krokben (jagar Plutt runt bordet) Först ska jag fånga pastorskan!

Grön Kom ni hit för att leka eller för att prata allvarliga affärer?

baron (reser sig) Allt är klart, pastorn. Sammanträdet är avslutat. (*går värdigt*)

Horan Jag ska lära dig! (*börjar jaga Krokben, som fortsätter att jaga den skrikande Plutt. Denna springer ut, Krokben följer efter henne, och Horan följer efter honom.*)

Grön (ensam kvar vid bordet) Suck! Det har sina sidor ibland att vara ensam pastor bland idel vilsna får! Men säg mig vilken pastor som inte har ett svårskött pastorat! (*dricker mera whisky.*)

Scen 3. Som scen 1, men värdshuset är nu i ordning, städat, uppnyttat och fint. Allt ger sken av anständighet, men Malin ligger på knäna och skurar golvet i samma slitna paltor som förut.

Hugo (välklädd och fin, kommer sävligt in rökande sin pipa. Betraktar Malin "von oben" ett tag innan han talar till henne.)

Gratulerar, Malin. Snart kan du inte få vårt värdshus ännu mera anständigt.

Malin Allting har sin gräns, farbror.

Hugo Blir du då aldrig nöjd?

Malin Jag är nog tillräckligt nöjd när jag skurat färdigt golvet.

Hugo Du ställer för höga krav på dig själv, min flicka. Du har gjort vårt värdshus till det finaste på hela kusten. Du har skaffat oss gott renommé, och alla gäster som färdas förbi stannar över. Du har gjort det hemtrevligt och gästvänligt. Du tar hand om alla gästerna så att de känner sig smickrade. Du har ensam lyckats sätta stopp för hela vrakplundringshanteringen, och därmed har du förvandlat alla vår bygds själar till dygdigt arbetande folk som bara gör rätt för sig. Allt har du förvandlat till dess motsats från vad det var innan. Men själv går du fortfarande omkring i dina patetiska trasor och sliter ut dig som om det fortfarande var första dagen för dig här.

Malin Farbror, man kan inte vara välklädd när man skurar golv.

Hugo Så säger du alltid. (*härmar*) Man kan inte vara välklädd när man dammar. Man kan inte vara välklädd när man tvättar fönster. Man kan inte vara

välklädd när man står och diskar. Alla har vi blivit välklädda och fina utom du. Varför är du inte som vi andra?

Malin Därför att jag arbetar.

Hugo Sluta då äntligen någon gång upp med att vara så ordentlig!

Malin (tittar på honom) Hur?

Hugo Sluta arbeta, för helvete!

Malin (återupptar sitt arbete) Omöjligt. Någon måste arbeta.

Hugo Du är oförbätterlig. Men jag kom inte hit för att gräla på dig. Jag har en glad nyhet åt dig.

Malin (tittar misstroget på honom) Vad kan du ha för glada nyheter åt mig?

Hugo Vi vet alla vad du saknar och vad du behöver.

Malin Jag har ett hem och bröd för dagen som jag arbetar för. Vad kan jag mer behöva?

Hugo En man.

Malin Prata inte dumheter. *(fortsätter skura.)*

Hugo Och inte vilken man som helst.

Malin Det finns bara en man, som du kunde glädja mig med om du återgav mig honom, och det är min far.

Hugo Han är död.

Malin Jag vet. Därför kan du inte glädja mig med någon annan man.

Hugo Inte ens med denna? *(öppnar dörren och släpper in Burken.)*

Malin Burken! *(stiger genast upp och gör sig ängsligt i ordning.)*

Hugo Han har förlåtit oss. Må även du förlåta oss med att välkomna honom tillbaka.

Malin Burken! Var har du varit så länge?

Burken Plikter, Malin. En officer i flottan har sina plikter. Men nu är jag ledig. *(kommer fram och omfamnar henne.)*

Malin (stöter honom milt ifrån sig) När du behövdes som bäst begav du dig som längst bort. Vad har fört dig tillbaka, nu när du inte behövs längre?

Burken Jag har aldrig glömt dig, Malin.

Malin Du kom alltså tillbaka bara för min skull?

Burken Alla de brottsliga har blivit mönstermedborgare, och självaste hans majestät konungen är nöjd och stolt över hur er bygd har förändrats. Alla de som tidigare var anklagade har fått amnesti.

Malin Och därför kan du lugnt komma tillbaka utan att bli mördad?

Burken Ja, vi är alla laglydiga medborgare nu som står lika inför lagen lika oskuldsfulla som lamm.

Malin Att deras vanor har förbättrats betyder inte att mänskorna har förbättrats.

Hugo Var inte oförskämnd nu, Malin.

Malin Jag beklagar, farbror, men jag är född misstrogen ända in i själen.

Hugo (till Burken) Hon var alltid lite konstig i huvudet.

Burken Det gör inget. Vi är tillsammans nu, Malin, och ingenting kan mera skilja oss åt. All brottslighet är som bortblåst, du har själv vädrat ut alla spindelnät från detta värdshus, och jag har kommit för att frälsa dig från din skurhink och göra dig till en officershustru.

Hugo Det är bäst att jag lämnar er två ensamma. *(drar sig försynt ut.)*

Malin Vad menar du, Burken? Nu när jag äntligen ordnat ett anständigt hem och en anständig miljö omkring mig kommer du och vill ta mig bort härifrån. Är det det du vill?

Burken (på knä framför henne) Ja, Malin! Kom med mig ut i vida världen! Här har du ingen framtid! Fly med mig från denna dystra håla och bli min hustru, som jag skall ära och hedra så länge jag lever!

Malin Det låter för bra för att vara sant. Har du ingen baktanke?

Burken Malin, fattar du inte att jag älskar dig?

Malin Jag tycks fatta trögt. (*vill fortsätta skura.*)

Burken (*avbryter henne*) Var inte dum nu, Malin. Jag kan ge dig allt vad du saknar. Det här är inget liv för dig.

Malin (*undviker hans blick*) Men det är hederligt. Och om jag nu överger faster och hennes man sjunker de säkert genast ner i misär igen.

Burken Malin, så som de har behandlat dig har du inga som helst skyldigheter mot dem. Inser du inte att du bara blir utnyttjad här!

Malin Ändå har jag åstadkommit mycket gott, och ingen behöver vara rädd för galgen längre.

Burken Kom igen nu, Malin! (*försöker kyssa henne. Prästen kommer.*)

Grön Ursäkta mig. Jag kommer visst i rätta ögonblicket. Får jag viga er genast?

Burken Pastorn! Ni kunde inte ha kommit i ett lägligare ögonblick! Kan pastorn viga oss genast?

Grön Jag råkar faktiskt av en slump ha vigselformuläret med mig. Det enda vi saknar är lagliga vittnen.

Hugo (*kommer in igen som på beställning*) Här saknas inga. Kom nu, Ingrid! (*kommer in med Ingrid i släptåg.*)

Grön Det var mig en överraskande tillfällighet! Precis som på beställning!

Burken Vad saknar vi mer? Sätt i gång, pastorn!

Grön Ja, hm, det tycks inte föreligga några hinder i vägen, så varför inte? (*gräver fram sina bönböcker och rättar till prästkragen.*)

Malin Vänta litet! Har jag då ingen talan?

Hugo Du är ju bruden, Malin.

Malin Men det här är ingen kyrka, och allting verkar väl plötsligt arrangerat. Jag fick ju inte ens skurat färdigt golvet!

Burken Glöm din skurhink, Malin. Här har du en ring i stället. (*sätter på henne en ring.*)

Malin Men här är ju inte ens några bröllopgäster!

Hugo Vad är vi då?

Kapten Krokben (*utanför*) Framåt marsch, kamrater, alla på en gång när plikten kallar! Gör klart för äntring!

Hugo För resten tycks det komma flera.

Krokben (*slår upp dörren*) Vi hörde ett rykte om ett bröllopskalas. Behövs det vittnen? Finns det champagne? Här är gänget som klarar allt! (*hela gänget tågar in, muntrare och skitigare än någonsin.*)

Råttan Grattis, Burken!

Kanaljen Välkommen tillbaka in i gänget!

Beckbyxa Se nu till att du blir ordentligt gift, så att vi kan börja arbeta igen!

Svartöga Vi visste väl att du var en av oss!

Grön Vänta litet, herrar bröllopsvittnen! Gå inte händelserna så i förväg! Hon är inte lagligt gift än!

Råttan Vad behövs det laglighet till när vi har naturen?

Grön Så förklarar jag er härmed man och hustru. Älsken varandra i nöd och lust, mina barn, tills nöden skiljer er åt. (*välsignar dem hastigt och vårdslöst.*)

Malin Stopp ett tag! Vad är det här för en vigsel? Jag har ju inte ens sagt ja till honom ännu!

Krokben Det är ju underförstått, flickan min.

Slim Här behövs inget ja. Det räcker ju med att han tar dig.

Hugo Vad behövs ett ja till när kärleken redan talar sitt alltför tydliga språk? Ni är man och hustru nu, och därmed basta, Malin!

Burken (*försöker kyssa henne men misslyckas igen*)

Malin (ger honom en örfil) Ger det honom rätt att göra vad han vill med mig?
Hugo Naturligtvis. Ni är ju man och hustru.
Beckbyxa Hurra! Fram med champagnen!
Svartöga Var har du spriten, värdshusvärd?
Krokben Jag vet var den finns. (*trampar i skurhinken, fastnar i den, kämpar med den, och allt lortvattnet rinner ut över golvet.*)
Malin Mitt nytvättade golv!
Beckbyxa Håll till godo, unga fröken!
Krokben Sjöslaget har inte ens börjat ännu.
Malin Det här går för långt! Vad menar ni egentligen?
Kanaljen (*skuffar Burken på Malin*) Buss på henne, Burken! Kyss henne nu ordentligt!
Krokben Vad är det för en klantskalle som placerar en skurhink mitt på ett kroggolv? Man kan ju misstänka sabotage!
Grön (*till Hugo*) Så var det bröllopet avklarat. Nu kan vi återgå till hanteringen.
Hugo (*till pastorn*) Vad är jag skyldig dig för besväret?
Grön En låda whisky räcker.
Rättan (*har hittat spriten*) Här är förrådet, pojkar! Nu kan vi börja fira! (*langar ut flaskor.*)
Beckbyxa (*slår sig ner till bords*) Happy days are here again!
Tom Brudgummen bjuder!
flera Hurra!
Malin Stopp ett tag! Det här är inget bröllop! Och ni har allesammans kommit in här som objudna gäster till en obefintlig tillställning och har inte ens tagit av er kängorna! Och här har jag legat på knä hela förmiddagen och skurat golvet! Och så väntar ni er att få sprit gratis! (*välter hela bordet, så att alla dess flaskor ramlar ner och går sönder.*)
Rättan (*mållös av fasa*) Titta vad hon gjorde!
Krokben (*andäktigt*) Det kallar jag ett sjöslag.
Beckbyxa Ska vi finna oss i detta, kapten Hugo?
Hugo (*kliver fram till Malin*) Hör nu här, unga fröken. Hon ska inte förolämpa mina gäster.
Malin Herrn menar med andra ord att de bara ska förolämpa mig?
Hugo Det har hon betalt för. Därför har hon mat och logi gratis, för att hon ska passa vänligt upp på värdshusets gäster.
Malin Försvarar farbror dessa rötägg mot mig?
Hugo En man har rätt till självförsvar.
Malin Och en kvinna har det inte?
Hugo Hör nu här. Hon har blivit lagligt gift idag. Därför ska hon vara nöjd och tuga.
Malin Och låta sig behandlas hur som helst?
Hugo Hustrun ska vara sin man underdånig, står det i Bibeln.
Malin Beklagar, herrn, men jag har aldrig blivit gift. Och efter de kränkande låtsas-ceremonier ni har utsatt mig för tror jag aldrig att jag gifter mig ens med den där (*pekar på honom*) Burken. Ni kan ta honom med er och gå.
Hugo Hör nu på här! Hon är lagligt gift med präst och allt! Då ska hon inte vara fräck!
Malin Håll för munnen när du grälar. Du sprutar mellan tänderna.
Hugo Slyna! (*slår till henne*)
Ingrid (*för sig själv*) Det blir värre och värre.
Hugo Jag ska lära dig en läxa en gång för alla!
Malin Jag bad dig sluta spruta saliv på mig.
Hugo Bind henne! Täpp till käften på henne! (*Malin binds och munkavolas precis som förra gången. Händerna binds bakom ryggen på henne men denna gången inte fast vid*

någon pelare.) Hör nu här, unga fröken Beskäftig! Hon är gift med Burken, och Burken ska fan ta mig bli hennes man! Om det inte går med kyrkliga medel så går det med naturliga! Kom här, Burken! (*kommenderar de andra*) Res upp det där bordet och lägg patienten på det. (*Gubbarna reser bordet och riktar frågande blickar på Hugo.*) Ja, just henne! Vem annars! Vem fan utom hon behöver kureras här från sina moraliska skrupler? (*De lägger Malin på bordet.*)

Burken Vad är det?

Hugo Gör din plikt, Burken! Ta gadden ifrån henne!
(*Malin sparkar vilt och gör motstånd.*)

Burken Det går inte.

Hugo Bind då för helvete fast fötterna på henne om hon konstrar! Nu ska vi för fan få bukt med henne en gång för alla! (*Man binder samman Malins bara fötter.*)

Nå, Burken? Vad väntar du på?

Burken (*tvekar*) Jag kan inte göra det så offentligt.

Hugo Nå, så får väl någon annan göra det i stället! Finns det några frivilliga ersättare för den impotenta brudgummen?

alla karlar (entusiastiskt) Ja!

Hugo Finns det några andra ofrivilliga? (*alla tiger.*)

Där ser du, Burken. Du är faktiskt sämst av oss allihop.

Råttan Vem får börja?

Slim Bind för ögonen på henne så hon inte ser i vilken ordning vi kommer!

Kanaljen En bra idé! (*de binder för ögonen på henne.*)

Beckbyxa Klara! Färdiga!

Krokben Vänta litet! (*stiger emellan*) Vi måste väl ha rangordningen klar för oss först?

Svartöga Vad menar du, din träbock? Vad har väl du för talan som går med skeva lemmar? Ha-ha-ha! (*Alla skrattar rått.*)

Krokben Jag menar, för böveln, era intorskade sviskon, att man för tusan djävlar i mormors kylskåp inte kan borra ett enda hål med fjorton borrar samtidigt!

(*Alla blir tysta.*)

Slim Det hade jag inte tänkt på.

Kanaljen Vi måste dra lott om vem som går först.

Tom Vi skriver lappar med allas namn på, och sedan drar vi.

Slim Jag kan inte skriva.

Svartöga Inte jag heller.

Beckbyxa Jag kan rita ett kryss.

Slim Det kan väl jag också!

Krokben Herrar gentlemän, som den mest flyhänta i skriftställeriet åtar jag mig härmed att skriva allas lappar.

Hugo (*ger honom papper och penna*) Sätt i gång!

Krokben Ähum! (*skrider högtidligt till verket.*)

Tom Vi lägger de färdiga lapparna i Kanaljens hatt.

Kanaljen Ja, det blir bra!

Krokben Så! Alla lappar skrivna! Varsågoda och börja dra!

Råttan Vem ska dra?

Hugo Jag föreslår att vi ger pastorn den äran. Han är ju så att säga neutral och står utanför.

Grön Finns inte mitt namn med?

Krokben Alla *mäns* namn finns med.

Hugo Bra. Börja dra, pastorn.

Grön (*drar en lapp*) Kaptén Krokben.

Kanaljen Det är orättvist!

Krokben Jag tackar för den äran.

Beckbyxa Att han, den gubbtjyven skulle få hennes oskuld!

Krokben Alla kan inte få allt, värde kollega.

Grön (*drar nästa lapp*)

Krokben Vänta lite. Låt mig få sätta i gång först.

Grön (*har redan öppnat lappen, läser:*) Kapten Krokben.

Svartöga Kapten Krokben två gånger!

Råttan Vad betyder det här?

Hugo Dra nästa lapp, pastorn.

Grön (*drar nästa lapp, läser*) Kapten Krokben.

Tom Han har skrivit upp sig själv på alla lappar och glömt alla andra!

Krokben (*börjar dra sig tillbaka*) Det börjar visst osa lynchning.
(*Plötsligt bultar det kraftigt på dörren. Alla blir vettskrämda. Några dyker under bordet. Malin lämnas i fred men hopplöst liggande munkavlad och bunden till händer och fötter.*)

baron (*utanför*) Ingen svarar. Tror du de har gått ut?

Horan Vi kommer kanske lagom till vigselceremonins höjdpunkt. (*kommer in med baronen efter sig.*)

Horan (*gör stora ögon inför scenen*) Vi hörde att det var ett festligt bröllop på gång.

baron (*mera liknöjt*) Vi tycks komma mycket lägligt.

Hugo Bröllopet är redan avklarat, men barnet är motsträvigt, och för att brudgummen skulle kunna genomföra sitt äktenskap blev vi tvungna att lägga band på henne.

baron Tiger hon sedan?

Beckbyxa Vi hoppas det.

Hugo Åtminstone tiger hon nu och tills vidare.

baron (*går högtidligt fram till Malin*) Mitt barn, låt mig få tala förstånd med dig, och lyssna noga till vad jag har att säga. Dina fina fasoner duger inte längre. Landsbygden svälter ihjäl. Därför blir det nödvändigt för oss att återgå till vårt forna hantverk under släckta fyrar, och nödvändigheten i detta hade vår vän Burken full förståelse för, och för att övertyga även dig om hur nödvändigt traktens levebröd är för hela befolkningen åtog han sig att övertala dig i brudsängen. Uppenbarligen har du ännu icke låtit dig övertalas, fastän pastorn är här och pläderar och allt. Som det ohörsamma barn du är måste vi alltså straffa dig och ge dig ett ultimatum.

Ingrid Du har inget val, Malin. Du måste låta dem få fortsätta plundra sina vrak. Annars dödar de dig.

Hugo Och med gott samvete.

baron Nå, mitt barn, du har hört vår dom. Vad har du att genmäla? (*tystnad*)

Krokben (*träder fram*) Ursäkta, baron von Fnaskenfeldt, men flickan har ingen försvarsadvokat och är dessutom munkavlad. Hur kan ni då tro att hon skulle kunna svara er? (*går fram till Malin och avlägsnar munkavlen varsamt, varefter han befriar henne även för övrigt.*) Tala, Malin. Du har rätt som människa att få försvara dig.

Malin (*lugnt men försiktigt och allvarligt*) Ni vill alltså förbli vrakplundrare allihopa? (*Alla svarar försiktigt jakande med försagt mummel eller nickningar.*)

Malin Och är du med dem, Burken?

Burken (*efter någon tvekan*) De måste få leva, Malin.

Malin Och det var bara för att hjälpa dem som du ville gifta dig med mig? Du trodde jag kunde övertalas till att bli en av er? (*Burken skäms för mycket för att kunna svara.*)

Grön (*träder fram*) Ja, Malin. Det var den stora planen. Alla hade att vinna på att du blev en av oss.

Malin Visste du om det, faster?

Ingrid (*resignerat*) Jag visste att det skulle gå så förr eller senare.

Malin Och vad tänkte du när jag låg bunden och munkavlad och skulle till att offras som ett annat vrak?

Ingrid (dött) Jag tänkte ingenting. Jag har sett för mycket.

Malin Och även ni, pastor Grön?

Grön Jag får allt mitt alkoholförråd från dessa glada gossars näring.

Malin Och ni tycker det är rätt, pastorn?

Grön Jag tycker ingenting. Jag följer med strömmen.

Malin (tittar omkring sig på var och en särskilt. Ingen kan möta hennes blick utom kapten Krokben.)

Krokben Tala till oss, flicka. Vi står alla här anklagade inför dig. Du äger rätt att döma oss alla.

Malin Jag anklagar er inte. Jag dömer er inte. Ty jag vet att var och en av er skulle vara en anständig mänska om jag fick umgås med honom på tu man hand. Det är aldrig något fel på den enskilda mänskan. Men när människor går samman i skock och börjar förneka sig själva inför varandra för vad de kallar det allmänna bästa blir människan värdelös. Då blir hon vad ni alla är när ni arbetar tillsammans: vrakplundrare, schakaler, hyenor, gamar och mördare. Och ni kommer undan era brott enbart emedan ni förnekar er själva för varandra. Men ni kan aldrig förneka er själva för er själva i längden. Förr eller senare slutar ni alltid som farbror Hugo ensam med flaskan och med sina spöksyner i form av alla sina offer som aldrig försvinner för hans inre blick. Se på honom! (*Alla tittar på honom. Han avbryter sig i tömmandet av en flaska.*) Och den är min faster, en kvinna, gift med! Då är till och med Franska Horan där bättre, som åtminstone älskar för pengar. Min faster här är död, hon är ett levande lik utan själ, ty hon har sålt sin själ åt ligkiltigheten inför sin mans alla brott, och det är det värsta av allt. Jag kan förlåta er allt utom detta. Ni slödder och rötägg, du, Slim, du, Tom, du, Kanalje och Råtta och Beckskägg och Svartbyxa och allt vad ni heter, ni är inte bättre än så här, ni är födda ruttna, och jag kan förlåta er ruttonhet emedan ni aldrig varit annat än ruttna. Jag blandar mig inte i era vrakplundraraffärer. Fortsätt med dem så mycket ni vill tills ni blir hängda! Men er ligkiltighet, pastor Grön och faster Ingrid, kan jag aldrig förlåta, ty ni kunde ha reagerat. Ni kunde ha protesterat och lagt in ett ord till försvar för livet, men ni gjorde det inte. Ni, pastor, lät er mutas av det ljuva självbedrägeriet i era flaskor, och du, faster Ingrid, är den värsta av alla, ty du har förrått själva livet i din egenskap av kvinna med förutsättningar som moder. Men i stället för att skapa människobarn och liv lät du den manliga destruktiviteten ta över och förstöra så mycket liv den kunde och understödde du detta med tigande ligkiltighet. Detta är det värsta brottet av alla. Jag kan förlåta er alla, förtappade karlar, och till och med ge er, pastor Grön, villkorlig dom; men denna kvinnas ligkiltighet inför brottet förlåter jag aldrig i egenskap av kvinna.

Horan Väl talat, syster!

Krokben Leve hon! Hon leve! (*alla faller in*) Hurra! Hurra! Hurra!

Malin Jag har inte slutat ännu. Men jag slutar snart. Jag ämnar gå ut genom den där dörren, och sedan ser ni mig aldrig mer. Jag sopade ert värdshus, era samveten, era syndaregister och hela denna bygd fri från skit, men ni har frossat i att genast gå och skita ner överallt igen och särskilt er själva. Jag lämnar er åt ert öde. Behåll ert smutsiga hantverk och vältra er i dess fälor tills ni allesammans blir hängda! Jag tänker inte städa upp här fler gånger. Se så golvet ser ut! I morse var det lika skinande rent och fint som ett palatsgolv. Och allt ni gjorde var att komma in här och ge er till känna.

Krokben Kära flicka, bättre sent än aldrig.

Malin Jag har gjort mitt, jag gör inte om det, och jag går. Sköt er själva. Mina välsignelser dög inte åt er. Jag blir inte en Fransk Hora till. Adjö!

(*går. Sparkar på vägen omkull skurhinken, vars sista innehåll rinner ut över golvet. Hon smäller igen dörren efter sig.*)

Krokben (efter en paus) Som Napoleon sa efter nederlaget i Ryssland: *Was nun?*

Grön (*ställer ifrån sig en flaska på bordet*) Flickan har rätt. Var och en borde gå hem till sitt. Jag deltar inte längre i det här. (*går*)

(*Männen är villrådiga. Man vet inte riktigt vart man ska vända sig. Blickarna centrerar sig mot Hugo. Denne vänder sig till slut till baronen.*)

Hugo Vi har alla fått våra order från er. Ni har varit hjärnan i alla våra operationer. Vad anser ni nu?

Baronen (*häller upp en liten drink åt sig*) Jag har egentligen bara en sak att säga.

Hugo Låt höra.

Baronen (*tar en sup*) Med sådana fruntimmer i världen kan ingen människa känna sig helt säker längre. (*dricker upp.*)

Slut.

Copyright © Christian Lanciai 1991